

บทวิจารณ์พรรคคอมมิวนิสต์ ตอนที่ 6

พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างไร

บทนำ

วัฒนธรรมคือจิตวิญญาณของชนชาติ ปัจจัยด้านจิตวิญญาณดังกล่าวมีความสำคัญต่อมนุษยชาติ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านเชื้อชาติและดินแดน

การพัฒนาทางวัฒนธรรมบ่งบอกถึงประวัติศาสตร์อารยธรรมของชนชาติ การทำลายวัฒนธรรมของชาติอย่างหมดสิ้นจะนำไปสู่การสูญสิ้นของชนชาติ ชนชาติโบราณหลายชนชาติที่ได้สร้างสรรค์อารยธรรมที่รุ่งเรืองก็ถือว่าได้อัตราหายไปเมื่อวัฒนธรรมของชนชาติเหล่านั้นสาบสูญไป ถึงแม้ว่าคนของชนชาติเหล่านั้นยังคงอยู่ ประเทศจีนเป็นประเทศเดียวในโลกที่มีอารยธรรมเก่าแก่สืบทอดต่อเนื่องมามากกว่า 5,000 ปี การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีนเป็นอาชญากรรมที่ไม่อาจจะให้อภัยได้

วัฒนธรรมจีนซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่เชื่อกันว่าสืบทอดมาจากเทพนั้น เริ่มต้นจากเทพนิยายดังเช่น ผันกู่สร้างสวรรค์และโลก¹ หนี่วาสร้างมนุษย์² เส้นหนงค้นพบสมุนไพรหลายร้อยชนิด³ และซังเจียประดิษฐ์อักษรจีน⁴ “มนุษย์ดำเนินตามโลก โลกดำเนินตามสวรรค์ สวรรค์ดำเนินตามเต๋าและเต๋าดำเนินตามสิ่งที่เป็นธรรมชาติ”⁵ แนวคิดสายเต๋าว่าด้วยการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของสวรรค์และมนุษย์ถูกล้อมรวมเข้ากับวัฒนธรรมจีน “การศึกษาอันประเสริฐเพาะบ่มคุณธรรมความดี”⁶ นักปราชญ์ขงจื้อตั้งโรงเรียนสอนนักศึกษา 2,000 ปีที่แล้ว และถ่ายทอดแนวคิดขงจื้อซึ่งประกอบด้วยคุณธรรมความดีห้าประการให้แก่สังคมคือ ความเมตตา คุณธรรม มารยาท สติปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา ในศตวรรษที่หนึ่งพุทธศาสนาขององค์ศักยมุณีซึ่งเน้นความเมตตา และช่วยเหลือสรรพชีวิตทั้งมวลได้เผยแพร่เข้าสู่ตะวันออกไปสู่ประเทศจีน ยังผลให้วัฒนธรรมจีนมีความหลากหลายและลึกซึ้งยิ่งขึ้น จากนั้นเป็นต้นมา แนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและหลักธรรมสายเต๋าได้ประกอบรวมกันเป็นองค์บริบูรณ์เป็นความเชื่อของสังคมจีน หนุนเฉิงให้ราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) มีความเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุด เรื่องลือไปทั่วทั้งโลก

ถึงแม้ว่าชนชาติจีนต้องประสบกับการถูกรุกรานและโจมตีหลายครั้งในประวัติศาสตร์ก็ตาม แต่วัฒนธรรมจีนก็แสดงถึงความสามารถยืนหยัดต่อสู้ได้อย่างดีเยี่ยมตลอดมาและแก่นแท้ของวัฒนธรรมก็ยังคงสืบทอดต่อมาเรื่อยๆ การรวมเป็นหนึ่งเดียวของสวรรค์และมนุษย์เป็นตัวแทนความรอบรู้เกี่ยวกับจักรวาลของบรรพบุรุษของเรา สามัญสำนึกว่าดีชั่วย่อมได้รับการตอบสนองเป็นเรื่องปรกติธรรมดา คุณธรรมพื้นฐานว่าจะไม่ปฏิบัติกับผู้อื่นในสิ่งที่ไม่อยากให้ปฏิบัติกับตนเอง มีความซื่อสัตย์ ความกตัญญูรู้คุณ ศักดิ์ศรี และความยุติธรรม ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม และมีคุณธรรมความดีห้าประการของนักปราชญ์ขงจื้อ ความเมตตา ความถูกต้อง มารยาท สติปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา ซึ่งได้วางรากฐานทางศีลธรรมของสังคมและส่วนตัว ด้วยหลักการเหล่านี้วัฒนธรรมจีนได้สะท้อนออกซึ่งความซื่อสัตย์ ความกรุณา ความสามัคคีและความอดทน แผ่นป้ายวิญญาณของคนจีนทั่วไปจะแสดงถึงความเคารพต่อ “สวรรค์ โลก เจ้าแผ่นดิน พ่อแม่และครูบาอาจารย์” อันเป็นวัฒนธรรมที่ยังรากลึกในขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน ซึ่งรวมถึงการเคารพนับถือเทพ (สวรรค์และโลก) จงรักภักดีต่อประเทศชาติ (เจ้าแผ่นดิน) ให้ความสำคัญกับครอบครัว (พ่อแม่) และเคารพนับถือครูบาอาจารย์ วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนมุ่งประสานกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับจักรวาล และเน้นความมีจริยธรรมและศีลธรรมของบุคคล

บนรากฐานของแรงศรัทธาในการบำเพ็ญปฏิบัติตามแนวคิดขงจื้อ คำสอนของพุทธศาสนา และหลักธรรมของสายเต๋า ทำให้ชาวจีนมีความอ่อนทน ทำให้สังคมพัฒนาก้าวหน้า ช่วยค้ำจุนศีลธรรมมนุษย์และความเชื่อที่ถูกต้อง

ไม่เหมือนกับกฎหมายซึ่งกำหนดกฎระเบียบไว้อย่างเข้มงวด วัฒนธรรมเป็นข้อบังคับยับยั้งอย่างอ่อนๆ กฎหมายลงโทษหลังจากก่อความผิด ในขณะที่วัฒนธรรมป้องกันก่อนที่มีการก่อความผิดโดยการอบรมปมศีลธรรม ศีลธรรมของสังคมหนึ่งๆ จะปรากฏให้เห็นในวัฒนธรรมของชนชาตินั้นๆ

ในประวัติศาสตร์จีน วัฒนธรรมดั้งเดิมพัฒนาถึงขีดสูงสุดในสมัยราชวงศ์ถังซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองและเป็นยุคที่ของชนชาติจีนมีความเข้มแข็งมากที่สุด วิทยาศาสตร์ก็มีความเจริญก้าวหน้าเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก ผู้เชี่ยวชาญจากยุโรป ตะวันออกกลางและญี่ปุ่นต่างเดินทางมาศึกษาที่เมืองฉางอันซึ่งเป็นเมืองหลวงในสมัยราชวงศ์ถัง บรรดาประเทศรอบข้างประเทศจีนต่างยกจีนเป็นประเทศผู้นำของพวกเขา “ประเทศหลายหมื่นชาติต่างนำเครื่องบรรณาการมาให้จีนแม้ว่าพวกเขาจะต้องใช้ล้ามแปลหลายตลบและต้องเบิกทางด้วยภาษีศุลกากร”⁷

หลังจากราชวงศ์ฉิน (221-207 ก่อนคริสต์ศักราช) จีนถูกยึดครองโดยชนกลุ่มน้อยบ่อยครั้ง ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์สุย (581-618 ค.ศ.) ถึง (618-907 ค.ศ.) หยวน (1271-1361 ค.ศ.) และชิง (1644-1911 ค.ศ.) และในช่วงอื่นเมื่อชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ที่ได้สถาปนาระบอบการปกครองของตนเอง อย่างไรก็ตามชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ต่างได้กลืนเข้ากับวิถีของจีน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพลังการหลอมรวมของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ดังคำกล่าวของนักปราชญ์ขงจื้อ “(เช่นนั้น) หากคนจากแดนไกลไม่ยินยอม เปลี่ยนแปลงพวกเขาด้วยวัฒนธรรมและคุณธรรม(ของเรา)”⁸

นับตั้งแต่การขึ้นสู่อำนาจในปี ค.ศ. 1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทุ่มเทกำลังทรัพยากรของประเทศไปกับการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน เจตนารายในครั้งไม่ได้เกิดจากการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระตือรือร้นที่จะมุ่งสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม และไม่ใช่ว่ามาจากความชื่นชมในอารยธรรมตะวันตกอย่างโง่เขลาเท่านั้น แต่เกิดจากการยึดติดทางความคิดของพรรคต่อการต่อต้านวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน ดังนั้นการทำลายวัฒนธรรมจีนของพรรคฯ นั้นเป็นไปอย่างมีแผน มีการจัดการและอย่างมีระบบ อีกทั้งมีการสนับสนุนการใช้ความรุนแรงของรัฐ นับตั้งแต่ก่อตั้งมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เคยหยุด “การปฏิวัติ” วัฒนธรรมจีนโดยพยายามทุกวิถีทางในอันที่จะทำลายจิตวิญญาณ(แก่น)ของวัฒนธรรมให้หมดสิ้นไป

สิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนคือการจงใจใช้อย่างผิดๆ และการลักลอบตัดแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเชิดชูประวัติศาสตร์ส่วนที่ไม่ดีของจีน สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้คนเบี่ยงเบนจากค่านิยมทางประเพณี เช่นการต่อสู้ภายในพระราชวังเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ การใช้ยุทธวิธีและการวางแผนก่อการ การปกครองด้วยระบอบเผด็จการและการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดทำมาตรฐานศีลธรรม วิธีคิดและระบบปฏิบัติในแบบฉบับของตนเองจากตัวอย่างประวัติศาสตร์ส่วนที่ไม่ดีเหล่านี้ ในการนี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสร้างความเข้าใจผิดแก่ประชาชนว่า “วัฒนธรรมพรรค” นั้นสานต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนอย่างแท้จริง พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังใช้ประโยชน์จากการต่อต้าน “วัฒนธรรมพรรค” ของผู้คนบางกลุ่มในการยุยงให้ประชาชนละทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนมากยิ่งขึ้น

การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำความหายนะมาสู่ประเทศจีน ไม่เพียงแต่ทำให้ศีลธรรมสูญหายไปจากจิตใจผู้คนเท่านั้น ประชาชนยังถูกโฆษณาชวนเชื่อล้าสมองด้วยทฤษฎีที่ชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

1. ทำไมพรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิม

ประเพณีที่สืบทอดยาวนานของวัฒนธรรมของจีน – อยู่บนพื้นฐานของความศรัทธาและเคารพในคุณธรรม

วัฒนธรรมที่แท้จริงของชนชาติจีนเริ่มขึ้นเมื่อประมาณ 5,000 ปีก่อนในสมัยจักรพรรดิหวง ซึ่งตามตำนานเป็นที่เชื่อกันว่าเป็นบรรพบุรุษรุ่นแรกของอารยธรรมจีน ที่จักรพรรดิหวงยังได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ก่อตั้งลัทธิเต๋าอีกด้วย ซึ่งเรียกว่าแนวคิดหวง-เหล่า (เหล่าจื๊อ) อิทธิพลที่ลัทธิเต๋ามีต่อแนวคิดขงจื๊อสามารถเห็นได้จากคำกล่าวของปราชญ์ขงจื๊อที่ว่า “มุ่งมั่นในเต๋า ยึดถือคุณธรรม ยึดถือความเมตตากรุณา และทุ่มเทในศิลปะ” และ “ใครถ้าได้ฟังเต๋าในยามเช้า เขาสามารถจะตายในยามเย็นได้โดยไม่รู้สึกเสียดาย”⁹ หนังสือว่าด้วยการเปลี่ยนแปลง (อี้จิง) บันทึกเกี่ยวกับสวรรค์และโลก หยินหยาง การเปลี่ยนแปลงของจักรวาล ความรุ่งเรืองและเสื่อมถอยของสังคม ตลอดจนกฎเกณฑ์ของชีวิตมนุษย์นั้น เรานับถือกันว่าเป็น “คำภีร์เอกในบรรดาคำภีร์ทั้งหลายของจีน”โดยขงจื๊อเป็นผู้กล่าวไว้ หนังสือดังกล่าวทำนายได้ไกลเกินกว่าวิทยาศาสตร์ปัจจุบันจะเข้าใจได้ ยิ่งกว่านั้นลัทธิเต๋าและแนวคิดขงจื๊อ พุทธศาสนา โดยเฉพาะพุทธศาสนานิกายเซน นั้นมีอิทธิพลต่อปัญญาชนจีนในลักษณะที่ลึกซึ้งแต่ลึกซึ้ง

แนวคิดขงจื๊อเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนซึ่งเน้น “การเข้าสู่ทางโลกีย์ของปวงชน” เน้นจริยธรรมด้านครอบครัว ซึ่งให้ความสำคัญกับความกตัญญูมากที่สุดด้วยคำสอนที่ว่า “ความดีทั้งหมดเริ่มจากความกตัญญู” ปราชญ์ขงจื๊อส่งเสริม “ความเมตตากรุณา คุณธรรมความถูกต้อง มารยาท ปัญญาและความเชื่อถือศรัทธา” แต่ยังคงกล่าวอีกว่า “ความกตัญญูและการรักพี่น้องมิใช่เป็นรากฐานของความเมตตากรุณาหรือ?”

จริยธรรมที่มีพื้นฐานมาจากครอบครัวโดยธรรมชาติสามารถโยงไปถึงการชี้นำศีลธรรมของสังคมได้ ความกตัญญูสามารถโยงไปถึงความจงรักภักดีของข้าราชการต่อพระราชา มีคำกล่าวที่ว่า “คนที่กตัญญูและรักพี่น้องไม่ค่อยจะทำผิดต่อผู้ที่อาวุโสกว่าตน”¹⁰ ความรักต่อพี่น้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง และสามารถโยงไปถึงความถูกต้องและความเที่ยงธรรมในหมู่เพื่อน แนวคิดขงจื๊อสอนไว้ว่า ในครอบครัวบิดาควรมีความเมตตาบุตรมีความกตัญญู พี่ชายเป็นมิตร น้องชายมีความเคารพ ตรงนี้ความเมตตาของพ่อสามารถโยงไปถึงความเมตตากรุณาของพระราชาต่อข้าราชการ ทราบเท่าที่สามารถรักษาไว้ซึ่งจารีตประเพณีของครอบครัวเอาไว้ได้ ศีลธรรมทางสังคมย่อมสามารถดำรงอยู่ได้ “บำเพ็ญตน จัดการครอบครัวของตนให้ดี ปกครองประเทศของคนอย่างถูกต้องและทำให้อาณาจักรสงบสุข”¹¹

สายพุทธและสายเต๋าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนซึ่งมุ่งเน้น “การหลุดพ้นทางโลกีย์” อิทธิพลของสายพุทธและสายเต๋าแทรกซึมอยู่ทั่วทุกด้านในชีวิตของปวงชนทั่วไป กิจปฏิบัติที่หยั่งรากลึกของสายเต๋ารวมไปถึงการแพทย์แผนจีน ชีกง ฟงสูย (ฮวงจุ้ย) และการทำนายดวงชะตา กิจปฏิบัติเหล่านี้รวมทั้งแนวคิดของสายพุทธเกี่ยวกับสวรรค์และนรก บุญกรรมดีชั่วย่อมได้รับการตอบสนอง อีกทั้งจริยธรรมตามแนวคิดขงจื๊อ ประกอบขึ้นเป็นแก่นของวัฒนธรรมจีน

ความเชื่อในแนวคิดขงจื๊อ พุทธศาสนา และลัทธิเต๋าคือก่อตั้งระบบศีลธรรมที่มั่นคงให้แก่ชาวจีน เป็นระบบที่ไม่เปลี่ยนแปลง “ทราบเท่าที่สวรรค์คงอยู่”¹² ระบบคุณธรรมนี้ได้วางรากฐานสำหรับการคงอยู่อย่างยั่งยืน ความสุขสงบและความกลมกลืนในสังคม

ความมีศีลธรรมเป็นสิ่งที่อยู่ในระดับจิตวิญญาณ ดังนั้นบ่อยครั้งจึงเป็นเรื่องของนามธรรม วัฒนธรรม นำเสนอระบบศีลธรรมซึ่งเป็นนามธรรมให้เป็นภาษาที่สามารถเข้าใจได้โดยทั่วไป

ยกตัวอย่างเช่น “สี่วรรณกรรมชั้นเอกของจีน” ซึ่งเป็นนวนิยายสี่เรื่องที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในวัฒนธรรมจีน กล่าวคือ การเดินทางสู่ตะวันตก (ไซอิ๋ว)¹³ เป็นนิทานปรัมปรา ความฝันในหอแดง (ความรักในหอแดง)¹⁴ เริ่มด้วยบทสนทนาระหว่างก๊อหนินวิเศษกับเทพแห่งความว่างเปล่าและเต๋าแห่งกาลเวลาไร้จำกัด ณ หน้าผาหวิวซี้ (หน้าผาเหลวไหล) ณ ภูเขาต้าฟอง— บทสนทนานี้บอกเล่าความนัยของตัวละครในนวนิยาย ผู้กล้าแห่งหนองน้ำ¹⁵ เริ่มเรื่องโดยอามาตย์หงซึ่งรับผิดชอบงานการทหารได้ผลอปล่อยปีศาจ 108 ตนเป็นอิสระโดยไม่ตั้งใจ ตำนานเรื่องนี้บอกเล่าที่มาของ “อิทธิฤทธิ์ของเหล่า 108 ผู้กล้า” สามก๊ก¹⁶ เริ่มเรื่องด้วยการเตือนเรื่องภัยพิบัติจากสวรรค์และจบลงด้วยบทสรุปที่สที่สุดจะหลีกเลี่ยงได้ตามลิขิตสวรรค์ นั่นคือ “เรื่องราวต่างๆ บนโลกเกิดขึ้นเหมือนดั่งสายน้ำที่ไหลไปไม่สิ้นสุด ลีขิตจากสวรรค์นั้นกว้างไกลไร้ขอบเขตและกำหนดชะตากรรมของทุกสิ่ง” นวนิยายที่มีชื่อเรื่องอื่นๆ เช่น วรรณกรรมราชวงศ์โจวตะวันออก¹⁷ และ วรรณกรรมเรื่องของหยูเฟย (งักฮุย) ฉบับสมบูรณ์¹⁸ ตำนานเหล่านี้ล้วนมีการเริ่มต้นของเรื่องในทำนองที่คล้ายกัน

การใช้นิทานปรัมปราของนักประพันธ์เหล่านี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่เป็นการสะท้อนปรัชญาพื้นฐานของปัญญาชนจีนต่อธรรมชาติและมนุษย์ วรรณกรรมเหล่านี้มีอิทธิพลกับจิตใจของชาวจีนอย่างมาก เมื่อพูดถึง “คุณธรรมความถูกต้อง” ผู้คนจะนึกถึงกวนอู (ค.ศ.160-219) ในวรรณกรรมสามก๊ก แทนที่จะเป็นแค่แนวคิดของ มันเท่านั้น กล่าวคือ คุณธรรมต่อเพื่อนของอยู่เหนือเมฆและสูงส่งเทียมสวรรค์ ความจงรักภักดีของเขาต่อหลิวเป่ย์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและพี่น้องร่วมสาบานของเขา ทำให้เขาได้รับการยกย่องนับถือแม้กระทั่งจากศัตรูของเขาเอง ความกล้าหาญของเขาในการต่อสู้ในสถานการณ์ที่คับขันที่สุดนั้นเป็นที่เลื่องลือ การพ่ายแพ้ครั้งสุดท้ายของเขาในการต่อสู้ใกล้เมืองใหม่ และสุดท้ายได้รับการสถาปนาเป็นเทพพร้อมกับลูกชายของเขา เมื่อพูดถึง “ความจงรักภักดี” ชาวจีนจะนึกถึงยู เฟย (งักฮุย) (ค.ศ.1103-1141) ขุนพลของราชวงศ์ซ่ง (ซ่ง) ซึ่งรับใช้แผ่นดินของตนด้วยความซื่อสัตย์และจงรักภักดีอย่างหมดหัวใจ และจูเกอเลียง (ขงเบ้ง) (ค.ศ. 181-234) นายกรัฐมนตรี (อามาตย์) เมืองซู่ในสมัยสามก๊กผู้ซึ่ง “ทุ่มเทจนถึงที่สุดจนกระทั่งหัวใจหยุดเต้น”

การยกย่องสรรเสริญความจงรักภักดีและคุณธรรมความถูกต้องของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนถูกบรรยายไว้อย่างละเอียดมากในผลงานวรรณกรรมของนักประพันธ์เหล่านี้ หลักศีลธรรมที่เป็นนามธรรมถูกนำมาทำให้ชัดเจนและเป็นรูปเป็นร่างในวัฒนธรรมที่แสดงออกมา

สายเต๋าเน้นความจริง สายพุทธเน้นความเมตตา และแนวคิดขงจื้อให้ความสำคัญกับความจงรักภักดี ความอดทน ความเมตตาและคุณธรรมความถูกต้อง “แม้ว่าจะต่างกันในรูปแบบ วัตถุประสงค์ของแต่ละสำนักนั้นเหมือนกัน..... ทุกสำนักตกลงบันดาลใจให้ผู้คนหวนกลับไปสู่ความกรุณา”¹⁹ นี่เป็นแนวคิดที่มีค่ามากที่สุดของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนที่มีรากฐานอยู่บนความเชื่อในแนวคิดขงจื้อ พุทธและเต๋า

วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนบรรจุเต็มไปด้วยแง่คิดและหลักการ เช่นสวรรค์ เต๋า เทพ พระพุทธ พรหมลิขิต ความสัมพันธ์แต่ชาติปางก่อน ความเมตตา คุณธรรมความถูกต้อง มารยาท ปัญญา ความเชื่อถือศรัทธา ความซื่อสัตย์ ความละเอียด ความจงรักภักดี ความกตัญญู เกียรติ เป็นต้น ชาวจีนมากมายที่ไม่รู้หนังสือ แต่พวกเขาคุ้นเคยกับละครเวทีและอุปรากร วัฒนธรรมในรูปแบบเหล่านี้เป็นวิถีสำคัญที่ประชาชนทั่วไปได้เรียนรู้ศีลธรรมตามจารีตประเพณี ดังนั้นการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงเป็นการทำลายศีลธรรมของชนชาติจีนโดยตรงและเป็นการบ่อนทำลายพื้นฐานของความสุขสงบและความปรองดองในสังคม

ทฤษฎีคอมมิวนิสต์อันชั่วร้ายต่อต้านวัฒนธรรมดั้งเดิม

“ปรัชญา” ของพรรคคอมมิวนิสต์ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน วัฒนธรรมดั้งเดิมเคารพยำเกรงลิขิตสวรรค์ ดังเช่นปราชญ์ขงจื้อเคยกล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า “ชีวิตและความตายนั้นลิขิตตามดวงชะตา และความร่ำรวยและตำแหน่งนั้นกำหนดโดยสวรรค์”²⁰ สายพุทธและสายเต๋าเป็นรูปแบบของความเชื่อในพระเจ้า และเชื่อในเรื่องวัฏจักรของการกลับมาเกิดใหม่ของชีวิตและความตาย อีกทั้งผลกระทบของความดีและความชั่ว ตรงกันข้ามกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งไม่เพียงแต่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามี่จริงเท่านั้น แต่ยังมีวิพากษ์วิจารณ์เต๋าและโจมตีสวรรค์ ปรัชญาขงจื้อเน้นความสำคัญในเรื่องครอบครัว แต่คำประกาศของคอมมิวนิสต์นั้นรณรงค์ให้ล้มเลิกระบบครอบครัวอย่างชัดเจน วัฒนธรรมดั้งเดิมสร้างความแตกต่างระหว่างความเป็นจีนและต่างชาติ แต่คำประกาศของคอมมิวนิสต์รณรงค์จุดจบของชนชาติ วัฒนธรรมขงจื้อเน้นความมีจิตเมตตาต่อผู้อื่น แต่พรรคคอมมิวนิสต์ส่งเสริมการต่อสู้ทางชนชั้น แนวคิดขงจื้อส่งเสริมความจงรักภักดีต่อกษัตริย์และรักแผ่นดิน คำประกาศของคอมมิวนิสต์ส่งเสริมให้ละทิ้งเรื่องชนชาติ

เพื่อให้ได้มาและคงไว้ซึ่งอำนาจในประเทศจีน ก่อนอื่นพรรคคอมมิวนิสต์ต้องปลูกฝังความคิดที่ผิดศีลธรรมบนแผ่นดินจีน เหมาเจ๋อตงเคยกล่าวว่า “เมื่อต้องการจะล้มล้างอำนาจการปกครอง ก่อนอื่นต้องทำเรื่องโฆษณาชวนเชื่อ และพยายามดูในเรื่องอุดมการณ์”²¹ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตระหนักดีถึงความรุนแรงของทฤษฎีคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีกำลังอาวุธพร้อมนั้นเป็นการปฏิเสธความคิดของตะวันตก และไม่อาจจะเปรียบเทียบได้กับประวัติศาสตร์วัฒนธรรม 5,000 ปีอันลึกซึ้งของจีน “ไม่ทำเลย หรือมีเช่นนั้นก็ทำให้หมด” ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนให้หมดสิ้นเพื่อให้ทฤษฎีมาร์กซิสและเลนินสามารถยึดครองการเมืองของจีน

วัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นอุปสรรคต่อความเป็นเผด็จการของพรรคคอมมิวนิสต์

เหมาเจ๋อตงกล่าวไว้ว่าเขาไม่ทำตามทั้งเต๋าและสวรรค์²² วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงเป็นอุปสรรคใหญ่ต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการต่อต้านเต๋าและสวรรค์อย่างไม่ต้องสงสัย

ความจงรักภักดีในวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนไม่ใช่หมายถึงการอุทิศตนอย่างหลับลัทธิ ในความคิดของประชาชน จักรพรรดีคือ “โอรสสวรรค์” โดยมีสวรรค์อยู่เหนือขึ้นไป ไม่ใช่ว่าจักรพรรดีจะดำเนินการทุกสิ่งถูกต้องเสมอไป ดังนั้นจำเป็นต้องมีผู้คอยสังเกตเพื่อทักท้วงเมื่อองค์จักรพรรดีทำผิดอยู่ตลอดเวลา ระบบการลำดับเหตุการณ์ของจีนมีนักประวัติศาสตร์คอยบันทึกทุกคำพูดและการกระทำขององค์จักรพรรดี ข้าราชการผู้รอบรู้สามารถเป็นอาจารย์ขององค์กษัตริย์ของพวกเขาได้ พฤติกรรมขององค์จักรพรรดีจะถูกประเมินด้วยคำภีร์คำสอนขงจื้อ ถ้าองค์จักรพรรดีทำสิ่งที่ผิดศีลธรรม—ไม่รู้รู้ในเต๋า ประชาชนอาจลุกกันขึ้นมาโค่นล้มองค์กษัตริย์ ดังเช่นกรณีเงินทังโจมตีเจี๋ย หรือพระเจ้าอู่โค่นล้มราชวงศ์โจว²³ มองจากมุมของวัฒนธรรมดั้งเดิม การโค่นล้มเช่นนี้ไม่ถือเป็นความไม่จงรักภักดีหรือเป็นการฝ่าฝืนเต๋า ในทางกลับกันการโค่นล้มถูกมองว่าเป็นการดำเนินการตามเต๋าแทนสวรรค์ เมื่อครั้งที่เหวินเทียนเสียง (ค.ศ. 1236-1283)²⁴ ขุนพลในสมัยราชวงศ์ซ้องถูกจับเป็นเชลย เขาไม่ยอมรับความพ่ายแพ้แก่กองกำลังผู้รุกรานมองโกลเสีย ถึงแม้องค์จักรพรรดีจะได้พยายามเกลี้ยกล่อมให้ยอมแพ้ก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะตามแนวคิดขงจื้อ “อาณาประชาราษฎร์นั้นสำคัญอันดับหนึ่ง ประเทศชาติอันดับสอง อันดับสุดท้ายคือผู้ปกครอง”²⁵

ไม่ว่าอย่างไร เพด็จการพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจยอมรับความเชื่อทางจารีตประเพณีเหล่านี้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องการยกย่องผู้นำของมันเองและส่งเสริมลัทธิของการมีตัวตน ดังนั้นจึงไม่อาจปล่อยให้แนวคิดที่มีอยู่มาช้านานเช่นสวรรค์ เต่าและเทพที่ควบคุมจากเบื้องบนได้ พรรคคอมมิวนิสต์จีนตระหนักดีว่าสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำนั้นถือได้ว่าเป็นความผิดพลาดที่ใหญ่หลวงและน่าชังที่สุดต่อสวรรค์และเต่าหากประเมินด้วยมาตรฐานของวัฒนธรรมดั้งเดิม พรรคคอมมิวนิสต์จีนเข้าใจดีว่าตราบดีที่วัฒนธรรมดั้งเดิมยังคงอยู่ ประชาชนจะไม่สรรเสริญว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า “ยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์และถูกต้อง” ปัญญาชนยังจะสืบทอดประเพณีในลักษณะ “เสี่ยงชีวิตเพื่อโค่นล้มราชวงศ์” “รักษาคุณธรรมด้วยชีวิต”²⁶ และเชิดชูปวงประชาอยู่เหนือผู้ปกครอง เมื่อเป็นเช่นนั้นประชาชนก็จะไม่กลายเป็นหุ่นกระบอกให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์จีน และพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ไม่สามารถจะกำหนดให้ประชาชนมีความคิดในแนวเดียวกัน

การที่วัฒนธรรมดั้งเดิมมีความยำเกรงต่อสวรรค์ แผ่นดินและธรรมชาติกลายเป็นอุปสรรคให้กับพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการ “ต่อสู้กับธรรมชาติ” ในความพยายามที่จะ “เปลี่ยนแปลงสวรรค์และแผ่นดิน” วัฒนธรรมดั้งเดิมเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์โดยสอนว่า “สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ต้องจัดการด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด” คำสอนดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการปกครองด้วยการข่มขู่ให้เกรงกลัวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มาตรฐานศีลธรรมขั้นสูงสุดของ “เต่าแห่งสวรรค์” ของวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นอุปสรรคต่อการควบคุมบิดเบือนหลักศีลธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ด้วยเหตุผลดังกล่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมกลายเป็นศัตรูต่อความพยายามที่จะเสริมอำนาจในการควบคุมของมัน

วัฒนธรรมดั้งเดิมท้าทายความถูกต้องในการขึ้นสู่อำนาจปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนเชื่อในเทพเจ้าและลิขิตสวรรค์ การยอมรับลิขิตสวรรค์หมายความว่าผู้ปกครองต้องมีปัญญา ปฏิบัติตามเต่าและยอมรับในโชคชะตา การเชื่อในเทพเจ้าหมายถึงการยอมรับว่าอำนาจเหนือมนุษย์ชาตินั้นอยู่บนสวรรค์

หลักการปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีนสรุปได้ดังนี้ “จารีตประเพณีไม่อาจพันนาการพวกเร่อีกต่อไป ลูกขึ้นท่านผู้ใช้แรงงาน หลุดพ้นจากความเป็นทาสอีกต่อไป แผ่นดินจะรุ่งเรืองบนรากฐานใหม่ พวกเราไม่มีอะไรเลย พวกเรามีทุกอย่าง”²⁷

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมวัตถุนิยมเชิงประวัติศาสตร์ โดยประกาศว่าคอมมิวนิสต์เป็นสวรรค์บนดิน หนทางสู่สวรรค์บนดิน บุกเบิกโดยชนชั้นกรรมากร หรือพรรคคอมมิวนิสต์ ความเชื่อในเรื่องเทพจึงเป็นการท้าทายความถูกต้องในการขึ้นสู่อำนาจปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์

II. พรรคคอมมิวนิสต์ทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างไร

ทุกสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายนั้นมีวัตถุประสงค์ทางการเมือง เพื่อที่จะยึดกุม รักษาและรวบรวมอำนาจการปกครองแบบกตัญญูของมัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนต้องเปลี่ยนแปลงนิสัยของมนุษย์ให้เป็นนิสัยตามพรรคของมัน และเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนให้เป็นวัฒนธรรมพรรค ซึ่งมีแต่ “การหลอกลวง ความชั่วร้ายและความรุนแรง” การทำลายและการสับเปลี่ยนสิ่งที่จับต้องได้ รวมถึง โบราณวัตถุ โบราณสถาน และหนังสือ โบราณที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม และสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น หลักจริยธรรมตามจารีตประเพณี ชีวิตและโลก มันเข้าไปพัวพันในทุกแง่มุมของชีวิตของคน รวมถึงการกระทำ ความคิดและรูปแบบการดำรงชีวิต ใน

ขณะเดียวกันพรรคคอมมิวนิสต์จีนกลับนับถือวัฒนธรรมที่ไม่สำคัญและผิวเผินให้เป็น“แก่นแท้ของวัฒนธรรม” โดยเก็บรักษาและเชิดชู “แก่นของวัฒนธรรม” เหล่านั้นในเป็นหน้ากาก พรรคยังคงรักษาสิ่งที่คล้ายจารีตประเพณีไว้ แต่เปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมประเพณีที่แท้จริงโดยใส่วัฒนธรรมพรรคเข้าแทนที่ มันหลอกลวงประชาชนและสังคมนานาชาติภายใต้หน้ากากของ “การสานต่อและพัฒนา” วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน

การกวาดล้างศาสนาทั้งสามพร้อม ๆ กัน

เนื่องจากวัฒนธรรมดั้งเดิมมีรากฐานจากแนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและเต๋า ในขั้นแรกของการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็คือ ทำลายสิ่งที่ปรากฏการณ์ของสวรรค์ในโลกมนุษย์ การกำจัดศาสนาทั้งสามนั้นตรงตามเป้าหมายของมัน

ศาสนาหลักทั้งสามได้แก่ แนวคิดขงจื้อ พุทธศาสนาและลัทธิเต๋า ต้องประสบกับถูกทำลายล้างเป็นระยะๆ ในประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่นพุทธศาสนาต้องเผชิญกับภัยพิบัติใหญ่ๆ สี่ครั้งในประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นที่กล่าวขานในประวัติศาสตร์ว่า “สามอู่หนึ่งจวง” หรือการประทุษร้ายพุทธศาสนิกชนโดยจักรพรรดิสี่พระองค์ จักรพรรดิไท่ฮู่²⁸ ของราชวงศ์เว่ยเหนือ (ค.ศ. 386-534) จักรพรรดิอู่จิ่ง²⁹ ของราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) ทั้งสองพระองค์พยายามกวาดล้างพุทธศาสนาเพื่อให้ลัทธิเต๋าเจริญรุ่งเรือง จักรพรรดิอู่³⁰ ของราชวงศ์โจวเหนือ (ค.ศ. 557-581) พยายามกวาดล้างพุทธศาสนาและลัทธิเต๋าพร้อมๆ กัน แต่พระองค์นับถือแนวคิดขงจื้อ จักรพรรดิซื่อจงของราชวงศ์โจวหลัง (ค.ศ. 951-960) พยายามทำการกวาดล้างพุทธศาสนาเพียงต้องการนำพระพุทธรูปมาหล่อเป็นเหรียญเงินตรา โดยมิได้แตะต้องลัทธิเต๋าหรือแนวคิดขงจื้อแต่อย่างใด

มีเพียงพรรคคอมมิวนิสต์จีนเท่านั้นที่ดำเนินการกำจัดศาสนาทั้งสามในเวลาเดียวกัน ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งรัฐบาลได้ไม่นาน มันเริ่มทำลายวัด เผาคัมภีร์พระสูตรและบังคับพระสงฆ์และแม่ชีของศาสนาพุทธให้สึกออกไปใช้ชีวิตฆราวาส การทำลายศาสนสถานของศาสนาอื่นๆ ก็เป็นไปอย่างรุนแรงเช่นกัน พอถึงช่วงทศวรรษ 1960 มีศาสนสถานเหลืออยู่ในประเทศจีนเพียงไม่กี่แห่ง การปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่ได้นำมาซึ่งความหายนะต่อศาสนาและวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้นในการรณรงค์“โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ”³² ความคิดเก่า วัฒนธรรมเก่า ประเพณีเก่าและอุปนิสัยแบบเก่าๆ

ยกตัวอย่างเช่น วัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว)³³ เป็นวัดพุทธศาสนาแห่งแรกในจีน ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อต้นราชวงศ์ฮั่นตะวันออก (ค.ศ. 25-220) ณ นอกเมืองลั่วหยาง มณฑลเหอหนาน และได้รับการยกย่องว่าเป็น “แหล่งกำเนิดพุทธศาสนาในจีน” และเป็น “บ้านของผู้ก่อตั้ง” ในช่วงการเคลื่อนไหว “โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ” แนนอนวัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) ไม่อาจจะรอดพ้นการปล้นทำลายได้

ใกล้ๆวัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) มีโรงงานผลิตแห่งหนึ่ง เลขาธิการสาขาพรรคฯ นำกลุ่มชาวนาเข้าไปทุบทำลายวัดโดยอ้างว่าเพื่อการปฏิวัติ รูปปั้นดินเหนียวสิบแปดอรหันต์ที่มีอายุกว่า 1,000 ปี ซึ่งสร้างขึ้นในราชวงศ์เหลียว (ค.ศ.916-1125) ถูกทำลายไป คัมภีร์เป่ย์เยี่ย³⁴ ซึ่งพระสงฆ์อินเดียที่มีชื่อเสียงองค์หนึ่งได้นำมาถน ประเทศจีนเมื่อ 2,000 ที่แล้วถูกเผาทำลายทิ้งไป ม้าหยกซึ่งเป็นสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งถูกทุบทำลายจนแตกกระจาย หลายปีต่อมา เจ้าโนโรตม สีหนุ กษัตริย์เขมรซึ่งลี้ภัยอยู่ในจีนทรงขอไปสักการะที่วัดไป๋หม่า (วัดม้าขาว) โจวเอนไหล ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีใน ขณะนั้นได้สั่งการให้ทำการขนย้ายคัมภีร์เป่ย์เยี่ยซึ่งเก็บอยู่พระราชวังต้องห้ามในปักกิ่ง และรูปปั้นสิบแปดอรหันต์ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ชิงจากวัด

ปีหวิ่น (วัดเมฆสิคราม) ณ สวนสาธารณะเชียงซาน³⁵ นอกเมืองปักกิ่งไปยังเมืองลั่วหยางอย่าง เร่งด่วนเพื่อแทนที่คัมภีร์เป่ย์เยียบและรูปปั้นอรหันต์ที่ถูกทำลายไป การปฏิบัติการกำมะลอใน ครั้งนั้นได้แก้ปัญหาความยุ่งยากทางการทูตได้³⁶

การปฏิวัติทางวัฒนธรรมเริ่มขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1966 ในความเป็นจริงมันเป็นการ “ปฏิวัติ” วัฒนธรรมจีนในทางที่เสียหาย เริ่มตั้งแต่สิงหาคม ค.ศ.1966 เป็นต้นมา ไฟลามทุ่งของการ “โล่ทิ้งของเก่าสี่ ประการ” ลุกลามไปทั่วแผ่นดินจีน สิ่งที่ถูกจัดเป็นตัวแทนของความเป็น “ศักดินา ทุนนิยมและการปรับปรุง แก่ไข” ตั้งวัดของพุทธศาสนา อารามเต๋า พระพุทธรูป โบราณสถาน และสถานที่ท่องเที่ยว ภาพศิลปะการเขียน อักษร ภาพวาดและโบราณวัตถุ กลายเป็นเป้าหมายหลักของการถูกทำลายโดยหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด)³⁷ ตัวอย่างเช่น พระพุทธรูปแก้วกะสลัก 1000 องค์บนยอดเขาอายุยืนภายในเขตพระราชวังฤดูร้อน³⁸ ในปักกิ่ง จากผลของการเคลื่อนไหว “โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ” พระพุทธรูปเหล่านั้นถูกทำลายจนขาดหักไม่เหลือ พระพุทธรูปที่สมบูรณณ์แม้แต่องค์เดียว

เมื่อเมืองหลวงของประเทศมีสภาพเช่นนี้ พื้นที่ที่เหลือของประเทศก็มีสภาพเช่นเดียวกัน แม้แต่อำเภอเมือง ในที่ห่างไกลออกไปก็ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกทำลาย

วัดเทียนไท่ในอำเภอไต้ มณฑลซานซี ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยไต้เอี้ยนของราชวงศ์ เว่ยเหนือเมื่อ 1,600 ปีก่อนและมีรูปปั้นที่ล้ำค่าและภาพจิตรกรรมฝาผนัง ถึงแม้ว่าวัดนี้จะตั้งอยู่ ณ เชียงเขาค่อนข้างห่างไกลจากตัวอำเภอเมือง กลุ่มคนที่เข้าร่วมการเคลื่อนไหว “โล่ทิ้งของเก่าสี่ ประการ” ก็ไม่สนใจกับความยากลำบาก บุกไปถึงวัดและขโมยรูปปั้นและภาพจิตรกรรมฝาผนัง ไปทั้งหมด ...ที่วัดโหลวกววน³⁹ สถานที่ซึ่งปราชญ์เหลาจื่อ บรรยายและมอบคัมภีร์เต๋าต่อจิง อันมีชื่อเสียงของท่านไว้แก่ชาวโลกเมื่อ 2,500 ปีก่อน วัดนี้ตั้งอยู่ที่อำเภอโจวจื่อ มณฑลซาน ซี ในรัศมี 10 ลี้⁴⁰ รอบๆ ศาลายกพื้นที่ปราชญ์เหลาจื่อทำการบรรยาย เป็นที่ตั้งของ โบราณสถานมากกว่า 50 แห่ง รวมถึง จงเซิ่งกง (วัดสักการะนักปราชญ์) ซึ่งจักรพรรดิถังเกาจู่ หลีฮวน⁴¹ ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นการคารวะต่อปราชญ์เหลาจื่อเมื่อ 1,300 ปีก่อน ปัจจุบันนี้วัด โหลวกววนรวมทั้งโบราณสถานอื่นๆ ได้ถูกทำลายไป และนักพจน์เต๋าต่างถูกบังคับให้ออกจาก อาราม ตามกฎเกณฑ์ของลัทธิเต๋า เมื่อบวชเรียนแล้วนักพจน์เต๋าจะไม่โกนหนวดเคราหรือตัด ผมตลอดไป แต่แล้วบัดนี้นักพจน์เต๋าต้องถูกบังคับให้ตัดผม ถูกบังคับให้ถอดชุดของนักพจน์ ออกและใช้ชีวิตเหมือนกับชาวบ้านในสังคม⁴² พวกเขาบางคนได้แต่งงานกับหญิงสาวและ กลายเป็นชายของชาวนาในท้องถิ่นณ สถานที่บำเพ็ญธรรมของนักพจน์เต๋าบนภูเขาเหลา ซานในมณฑลซานตง เช่น วัดไท่ผิงกง(อารามสงบสูงสุด) วัดซ่างซิงกง (อารามใสสะอาด สูงสุด) วัดเซี่ยซิงกง(อารามใสสะอาด) วัดโต้วหมู่ อารามซีฮวาเอี้ยน อารามหนิงเจิน วัด กวนอวี่ (วัดกวนอู) เป็นต้น พระพุทธรูป เครื่องบูชา คัมภีร์ม้วนพุทธศาสนา โบราณวัตถุ ป้าย จารึกของวัดถูกทุบจนแตกกระจายและเผาทิ้งไปทั้งหมด ...ศาลเช่นไหว้ขงจื่อในมณฑลจี๋หลิน เป็นศาลเช่นไหว้ขงจื่อหนึ่งในสี่แห่งที่มีชื่อเสียงของประเทศถูกทำลายอย่างรุนแรงในช่วง การเคลื่อนไหว “โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ”⁴³

การทำลายศาสนาด้วยวิธีพิเศษเฉพาะ

เลนินเคยกล่าวไว้ว่า “วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำลายป้อมปราการคือการทำลายจากด้านใน” เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นลูกเป็นหลานของมาร์คซิส-เลนิน พรรคคอมมิวนิสต์จีนย่อมเข้าใจคำพูดนี้โดยปริยาย

ใน “คัมภีร์มหายาน มหาปรินิพพาน”⁴⁴ องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีทำนายไว้ว่า หลังจากพระองค์เสด็จปรินิพพาน เหล่ามารจะมากลับชาติมาเกิดเป็นพระภิกษุ เป็นชี และฆราวาสชายหญิงเพื่อทำให้ธรรมะเสื่อมถอยแน่นอนเราไม่สามารถพิสูจน์ว่าสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีหมายถึงนั้นหมายความว่าถึงอะไรได้อย่างชัดเจนอย่างไรก็ดี การบ่อนทำลายพุทธศาสนาของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มโดยการได้ “แนวร่วม” จากบุคคลในพุทธศาสนาบางคน พรรคคอมมิวนิสต์จีนถึงกับส่งสายลับแทรกซึมเข้าไปอยู่ในศาสนาเพื่อบ่อนทำลายจากข้างใน ณ ที่ประชุมวิพากษ์วิจารณ์ครั้งหนึ่งในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม บางคนได้ถามจำว ผู้ชู ซึ่งเป็นรองประธานของสมาคมพุทธศาสนาของจีนในเวลานั้นว่า “ท่านเป็นสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์ ทำไมท่านเชื่อถือในพุทธศาสนา?”

องค์พระพุทธเจ้าศักยมุณีบรรลुरूปร่างในหลักธรรม “ศีล สมาธิ ปัญญา” ดังนั้นก่อนที่พระองค์จะเสด็จปรินิพพาน พระองค์สอนสาวกของพระองค์ให้ “ยึดมั่นและรักษาศีล ต้องไม่ย่อหย่อนหรือละเมิดศีล” พระองค์ทรงกล่าวเตือนว่า “คนที่ผิดศีลจะเป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ของสวรรค์ มังกร ผีและเทพ ชื่อเสียงที่ชั่วร้ายของพวกเขาจะละมือไปกว้างและไกล ... เมื่อชีวิตจบลง พวกเขาจะทนทุกข์ทรมานในนรกเนื่องจากกรรมที่พวกเขาได้ก่อ และจะถูกลงโทษโดยไม่รู้จักจบ แล้วพวกเขาจะออกมา โดยจะทนทุกข์ทรมานต่อไปโดยมีตัวตนเป็นผีและสัตว์ที่หิวโหย พวกมันจะทนทุกข์ทรมานอยู่ในวัฏจักรอย่างนี้โดยไม่รู้จักจบ”⁴⁵

พระภิกษุที่ฝึกฝนการเมืองไม่สนใจในคำเตือนของพระพุทธเจ้า ในปี ค.ศ. 1952 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ส่งตัวแทนเข้าร่วมการประชุมก่อตั้งสมาคมพุทธศาสนาของจีน ณ ที่ประชุม ศาสนิกชนของสมาคมจำนวนมากเสนอให้ยกเลิกศีล โดยอ้างว่าข้อบัญญัติเหล่านั้นทำให้หนุ่มสาวเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก บางคนถึงกับสนับสนุนว่า “ประชาชนควรมีอิสระในการนับถือศาสนา พระภิกษุและชีควรมีเสรีภาพที่จะมีคู่ครอง ดื่มสุราและกินเนื้อ ใครก็ไม่ควรเข้ามาแทรกแซง” ณ เวลานั้น อาจารย์ชวีหยุนซึ่งอยู่ในที่ประชุมเห็นว่าพุทธศาสนากำลังจะประสบกับอันตรายของการล่มสลายไปในประเทศจีน จึงลุกขึ้นคัดค้านพร้อมทั้งเรียกร้องให้คงไว้ซึ่งศีลและเครื่องแต่งกายของพุทธศาสนา อาจารย์ชวีหยุนจึงถูกโจมตีและกล่าวหาว่า “ต่อต้านการปฏิวัติ” และถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในกุฏิเจ้าอาวาสให้อดอาหารและน้ำ ไม่นานญาติให้ออกจากกุฏิเพื่อไปใช้ห้องน้ำ อาจารย์ชวีหยุนถูกสั่งให้มอบทรัพย์สินเงินทองและอาวุธปืนออกมา เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มี อาจารย์ชวีหยุนจึงถูกทุบตีอย่างรุนแรงจนกระดูกซี่โครงซี่แรกหักและซี่โครงหัก อาจารย์ชวีหยุนในเวลานั้นมีอายุ 112 ปี ตำรวจทหารผลักอาจารย์ชวีหยุนตกจากเตียงลงไปกับพื้น วันรุ่งขึ้นเมื่อปรากฏว่าอาจารย์ชวีหยุนยังมีชีวิตอยู่พวกเขาก็เริ่มทุบตีอย่างโหดร้ายอีก

สมาคมพุทธศาสนาของจีนก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1952 และสมาคมลัทธิเต๋าของจีนก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1957 ในหนังสือก่อตั้งทั้งสองสมาคมประกาศว่าจะอยู่ “ภายใต้การนำของรัฐบาลของประชาชน” แต่ในความเป็นจริงพวกเขาจะอยู่ภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีจริง ทั้งสองสมาคมสัญญาว่าจะเข้าร่วมงานการผลิตและการก่อสร้างอย่างแข็งขันและปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาล ทั้งสองสมาคมได้เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นองค์กรของฆราวาส ในขณะที่พระสงฆ์และนักพจนาน์เต๋าที่ยึดมั่นในศีลและหลักธรรมกลับต้องถูกกล่าวร้ายป้ายสีว่าเป็นบุคคลต่อต้านการปฏิวัติหรือสมาชิกของลัทธิที่หลงงมงายและสมาคมลับ ภายใต้คำขวัญ “ชำระสะสางพุทธศาสนาและลัทธิเต๋า” พวกเขาถูกคุมขัง ถูกบังคับให้ “สำนึกผิดโดยการใช้แรงงาน”

หรือแม้กระทั่งถูกประหารชีวิต แม้กระทั่งศาสนาที่ถ่ายทอดมาจากทางตะวันตก เช่นศาสนาคริสต์และนิกายคาทอลิกก็ไม่ได้รับการยกเว้น

จากสถิติตัวเลขในหนังสือ *พรรคคอมมิวนิสต์ประหัตประหารผู้นับถือศาสนาคริสต์* ซึ่งตีพิมพ์ออกมาในปี ค.ศ. 1958 เพียงตัวเลขในเอกสารที่เปิดเผยต่อสาธารณชน ในจำนวนบาทหลวงที่ถูกป้ายข้อหาเป็น “เจ้าของที่ดิน” หรือ “ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น” 8,840 รายถูกประหารชีวิตและ 39,200 รายถูกส่งไปยังค่ายกักกันแรงงาน ในจำนวนบาทหลวงที่ถูกป้ายข้อหาเป็นบุคคล “ต่อต้านการปฏิวัติ” 2,450 รายถูกประหารชีวิตและ 24,800 ราย ถูกส่งไปยังค่ายกักกันแรงงาน

46

ศาสนาเป็นหนทางให้คนออกจากสังคมโลกีย์เพื่อบำเพ็ญตนเอง ศาสนาให้ความสำคัญกับการข้ามไปสู่ “อีกฝั่งหนึ่ง” (ฝั่งของการบรรลุแจ้ง) และ “สวรรค์” องค์ศักยมุณีเคยเป็นเจ้าชายในประเทศอินเดีย เพื่อแสวงหาการหลุดพ้น⁴⁷ สภาวะที่จิตหลุดพ้นและเข้าสู่สภาวะจิตสงบ ปัญญา ภูมิแจ้ง และปรินิพพาน⁴⁸ พระองค์ละทิ้งราชบัลลังก์และเดินทางเข้าป่าขึ้นเขาเพื่อบำเพ็ญทุกข ก่อนที่พระเยซูจะบรรลุแจ้ง มารพาพระองค์ขึ้นไปบนยอดเขาแห่งหนึ่ง และแสดงให้เห็นพระองค์ได้เห็นความวิจิตรของอาณาจักรทั้งหลายในโลก มารกล่าวว่า “ถ้าเจ้าคำนับนับถือข้า ข้าจะให้สิ่งเหล่านี้แก่ท่าน” แต่พระเยซูไม่หลงกล แต่พระสงฆ์และบาทหลวงที่ฝึกใฝ่การเมืองและที่เข้าเป็นแนวร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สร้างเรื่องโกหกหลอกลวงต่างๆ เช่น “พุทธศาสนาในโลกมนุษย์” และ “ศาสนาเป็นสังฆกรรม สังคมนิยมก็เช่นกัน” พวกเขาอ้างว่า “ไม่มีอะไรขัดแย้งกันระหว่างฝั่งนี้กับอีกฝั่งหนึ่ง” พวกเขาส่งเสริมให้พระสงฆ์และนักพจนานี้แสวงหาความสุข ชื่อเสียง ความสวยงาม ความมั่งคั่งและตำแหน่งในชีวิตนี้ และทำการเปลี่ยนแปลงหลักธรรมและความหมายของศาสนา

พุทธศาสนาห้ามการฆ่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนฆ่าคนราวกับฆ่าแมลงวันในระหว่าง “การปราบปรามบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัติ”⁴⁹ พระสงฆ์ที่ฝึกใฝ่การเมืองจึงแต่งเรื่องขึ้นเพื่อสร้างความชอบธรรมว่า “การฆ่าบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัตินั้นคือความเมตตาที่ยิ่งใหญ่กว่า” ในระหว่างการทำ “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐฯ และช่วยเหลือเกาหลี” (ค.ศ. 1950-1953)⁵⁰ พระสงฆ์ถูกส่งไปแนวหน้าเพื่อฆ่าคน

ศาสนาคริสต์เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ในปี ค.ศ. 1950 อู๋ เอี้ยวจง⁵¹ ได้จัดตั้งองค์การศาสนา “สามตัวเอง” ซึ่งประกอบด้วยหลักการของการปกครองตัวเอง ดูแลเลี้ยงดูตัวเองและถ่ายทอดตัวเอง เขาอ้างว่าหลักการดังกล่าวจะทำให้หลุดพ้นจาก “จักรวรรดินิยม” และเข้าร่วมขบวนการทำ “สงครามต่อต้านการรุกรานของสหรัฐฯ และช่วยเหลือเกาหลี” อย่างแข็งขัน เพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่งซึ่งถูกจำคุกกว่า 20 ปีเนื่องจากปฏิเสธที่จะเข้าร่วมองค์การ “สามตัวเอง” และถูกทรมานและถูกหมิ่นเหยียดหยามต่างๆ นานา เมื่อเขาถามอู๋ เอี้ยวจงว่า “ท่านคิดอย่างไรกับสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูได้แสดงให้เห็น?” อู๋ตอบว่า “ผมทิ้งสิ่งเหล่านั้นไปหมดแล้ว”

ไม่ยอมรับสิ่งมหัศจรรย์ที่พระเยซูได้แสดงเท่ากับไม่ยอมรับสวรรค์ของพระเยซู ยังจะนับว่าตัวเองเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์ได้อย่างไรในเมื่อตัวเองไม่ยอมรับสวรรค์ของพระเยซู? อย่างไรก็ตามเนื่องจากเป็นผู้ก่อตั้งองค์การศาสนา “สามตัวเอง” อู๋ เอี้ยวจงได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกถาวรของคณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมือง ทันที่ที่เขาก้าวเข้าไปในหอประชุมใหญ่ประชาชน⁵² เขาคงลืมคำสอนของพระเยซูจนหมดสิ้น นั่นคือ “ท่านจะรักพระเจ้าเป็นเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมด จิตวิญญาณทั้งหมดและด้วยจิตใจทั้งหมดของท่าน นี่เป็นบทบัญญัติข้อที่หนึ่งและเป็นข้อที่สำคัญที่สุด” (แมตทิว 22:37-38) “คืนแก่ซีซ่าในสิ่งที่เป็นของซีซ่า คืนแก่พระเจ้าในสิ่งที่เป็นของพระเจ้า” (แมตทิว 22:21)

พรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดทรัพย์สินของวัด บังคับพระสงฆ์และชีให้ศึกษาลัทธิมาร์กซิส-เลนินเพื่อจะล้างสมองพวกเขา และยังมีบังคับพวกเขาทำงานหนัก เช่น มีการตั้ง“โรงงานพุทธศาสนา”ขึ้นที่เมืองหนิงปอ มณฑลเจ้อเจียง มีพระสงฆ์และชีมากกว่า 25,000 คนเคยถูกบังคับให้ทำงานอยู่ที่นั่น เรื่องที่น่าขนลุกยิ่งขึ้นคือพรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมพระสงฆ์และชีมิให้แต่งงานเพื่อที่จะทำให้พุทธศาสนาแตกแยก ตัวอย่างเช่น ก่อนวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 1951 ซึ่งเป็นวันสตรี สมพันธ์สตรีในเมืองฉางซา มณฑลหูหนาน ออกคำสั่งให้แม่ชีทั้งหมดในจังหวัดตัดสินใจแต่งงานภายในไม่กี่วัน ยิ่งกว่านั้น พระสงฆ์ในวัยหนุ่มและแข็งแรงถูกบังคับให้ไปเป็นทหารและถูกส่งไปสมรภูมิต่างๆเป็นเป้ากระสุนปืนใหญ่!⁵³

องค์กรศาสนาต่างๆในจีนล่มสลายไปจากการปราบปรามอย่างรุนแรงของพรรคคอมมิวนิสต์จีน กลุ่มคนชั้นนำในวงการพุทธศาสนาและลัทธิเต๋าถูกประหารชีวิตประหาร ในจำนวนคนที่ยังเหลือรอดจากการประหารชีวิตหลาย ๆ คนกลับไปใช้ชีวิตฆราวาส และอีกหลาย ๆ คนที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่ไม่เปิดเผย แต่ถนัดที่จะนุ่งห่มจีวร⁵⁴ สวมใส่ชุดนักภจนะเต๋า หรือชุดของบาทหลวง แล้วทำการบิดเบือนพระสูตรของพุทธศาสนา คำสอนของลัทธิเต๋าและคัมภีร์ไบเบิล โดยจะคอยหาข้อมูลจากหลักธรรมคำสอนเหล่านี้เพื่อให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนดำเนินการเคลื่อนไหว

การทำลายโบราณวัตถุทางวัฒนธรรม

การทำลายโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญของการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในการรณรงค์ “โล่ทิ้งของเก่าสี่ประการ” หนังสือต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่มีอยู่เพียงเล่มเดียว ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดต่าง ๆ ซึ่งปัญญาชนได้สะสมเอาไว้ นั้น ถ้าไม่ถูกเผาเป็นถ่านก็ถูกย่อยไปทำเป็นเยื่อกระดาษ จางป๋อจวิน⁵⁵ มีหนังสือสะสมอยู่ในตระกูลกว่า 10,000 เล่ม ผู้นำหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด) นำหนังสือไปเผาเพื่อฝังไฟ ส่วนที่เหลือก็ถูกส่งไปโรงงานกระดาษเพื่อย่อยทำเยื่อกระดาษ

ผู้เชี่ยวชาญการขึ้นภาพการเขียนอักษรและภาพวาด หง ชิวเซิง เป็นชายแก่ที่ผู้คนเรียกกันว่า “หมอมเหวตา” ทางด้านการเขียนอักษรและภาพวาดโบราณ เขาได้สะสมภาพเขียนอักษรและภาพวาดที่มีชื่อเสียงระดับโลกนับจำนวนไม่ถ้วน เช่นภาพทิวทัศน์ของจักรพรรดิซุยจง แห่งราชวงศ์ซ่ง⁵⁶ ภาพไม้ไผ่ของซู ตงป๋อ⁵⁷ และภาพวาดของเหวิน เจิ้งหมิง⁵⁸และถึง ป๋อฮู่⁵⁹ เป็นเวลานับสิบ ๆ ปี ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดโบราณนับร้อย ๆ ภาพที่หง ชิวเซิงได้ช่วยรักษาไว้ได้กลายเป็นสมบัติล้ำค่าของประเทศ ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดที่ได้ท่วมเทจิตใจและชีวิตเก็บสะสมไว้ถูกป้ายข้อหาเป็น “ของเก่าสี่ประการ” และถูกเผาทิ้ง ภายหลังเหตุการณ์ หงกล่าวทั้งน้ำตาว่า “ภาพการเขียนอักษรและภาพวาดกว่า 100 จีน⁶⁰ (50 กิโลกรัม) ใช้เวลาเฟานานมาก!”⁶¹

“สรรพสิ่งในโลกมาแล้วจากไป
อดีตปัจจุบันหมุนเวียนเปลี่ยนไป
แม่น้ำภูเขาความสง่าไม่เปลี่ยน
และยังคงเป็นที่ประจักษ์จากทางเดินเส้นนี้...”⁶²

หากคนจีนในวันนี้ยังคงจำประวัติศาสตร์ของตนได้บ้าง พวกเขาอาจมีความรู้สึกที่แตกต่างเวลาที่พวกเขาท่องกลอนของเม่ง เฮ่าหราน ภูเขาและแม่น้ำที่ขึ้นชื่อ โบราณสถานทางประวัติศาสตร์ถูกทำลายจนไม่มีเหลือ ในช่วงที่พายุแห่งการ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” ไม่เพียงแต่ศาลาดอกกล้วยไม้ สถานที่ซึ่งหวาง ซี้จื่อ⁶³ แต่ง “โคลงกลอนซึ่งรวบรวมขึ้นเป็นบทกลอนที่ประพันธ์ขึ้น ณ ศาลาดอกกล้วยไม้”⁶⁴ ถูกทำลายไปเท่านั้น หลุมฝังศพของหวัง ซี้จื่อเองก็ถูกทำลายด้วย บ้านเดิมของอู่ เจินเอิน⁶⁵ ในมณฑลเจียงซูถูกรื้อถอน บ้านเดิมของอู่ จิ้งจื่อ⁶⁶ ในมณฑลอันฮุยถูกทำลาย แผ่นศิลาซึ่งมีบทความที่เขียนด้วยลายมือของซู ตงปอ *กระท่อมริมทางของแม่ชีเม่า*⁶⁷ ถูก “นักปฏิวัติยูวชน”⁶⁸ ผลักล้มคว่ำและตัวอักษรบนแผ่นศิลาถูกขูดทิ้ง

แก่นของวัฒนธรรมจีนได้ตกทอดและสะสมต่อกันมานับเป็นเวลาหลายพันปี เมื่อถูกทำลายไปมันไม่สามารถจะซ่อมแซมกลับคืนให้เหมือนเดิมได้ แต่แล้วพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้ทำลายวัฒนธรรมอย่างป่าเถื่อนภายใต้ข้ออ้างของ “การปฏิวัติ” โดยไม่รู้สึกเสียใจหรือละอายใจ เรารู้สึกสลดใจกับเหตุการณ์ที่พระราชวังฤดูร้อนโบราณ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “สุดยอดในบรรดาพระราชวัง” ถูกเผาโดยกองกำลังพันธมิตรอังกฤษ-ฝรั่งเศส เรารู้สึกสลดใจกับการที่พจนานุกรมหย่งเล่อ⁶⁹ อันเป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ถูกเผาทำลายจากไฟสงครามของผู้รุกราน เราจะทราบได้อย่างไรว่าไม่ความเสียหายที่กระทำโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะขยายเป็นวงกว้างยิ่งกว่า ต่อเนื่องยาวนานและทั่วถึงมากกว่าความเสียหายที่กระทำโดยผู้รุกรานอื่นๆ

การทำลายความเชื่อทางจิตวิญญาณ

นอกจากทำลายศาสนาและวัฒนธรรมในเชิงวัตถุสิ่งของแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังกระทำทุกวิถีทางที่จะทำลายเอกลักษณ์ทางจิตวิญญาณของคนอันก่อเกิดขึ้นจากความเชื่อและวัฒนธรรม

ยกตัวอย่างเช่นการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนปฏิบัติต่อความเชื่อทางจารีตประเพณี พรรคคอมมิวนิสต์จีนเห็นว่าประเพณีของกลุ่มชนมุสลิม (ศาสนาฮุยก) เป็นประเภทหนึ่งใน “ของเก่าสี่ประการ” นั่นคือ ความคิด วัฒนธรรม ประเพณีและนิสัย ดังนั้นมันจึงบังคับชาวฮุยกให้กินเนื้อหมู บังคับชานามุสลิมและสุเหร่าให้เลี้ยงหมูและกำหนดให้ทุกครัวเรือนส่งมอบหมูสองตัวให้กับทางการทุกปี ยิ่งกว่านั้นหน่วยพิทักษ์แดง(เร็ดการ์ด) ยังบังคับให้องค์กรปันเงินลามะซึ่งเป็นลามะองค์ที่สูงสุดองค์ที่สองของชาวชิเบต ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่ยังมีชีวิตอยู่ ให้กินอุจจาระ พวกเขาออกคำสั่งให้พระสงฆ์สามรูปจากวัดแห่งความสุขในเมืองฮาร์บิน มณฑลเฮยหลงเจียง ซึ่งเป็นวัดพุทธศาสนาที่ใหญ่ที่สุดและสร้างขึ้นในยุคปัจจุบัน (1921) ยืนถือแผ่นป้ายมีข้อความว่า “พระสูตรนรกอะไรกัน – โทหกทั้งเพ”

ในปี ค.ศ. 1971 หลิน เปียว⁷⁰ รองประธานคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน พยายามหนีออกจากประเทศจีน แต่ได้เสียชีวิตเนื่องจากเครื่องบินตกที่เมืองอุนตูเออฮันในมองโกเลีย หลังจากนั้นที่บ้านพักที่เหมาเจี๋ยวาน ในกรุงปักกิ่งของหลินเปียวได้มีการค้นพบคำสอนของปราชญ์ขงจื่อ พรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเริ่มขบวนการ “วิพากษ์วิจารณ์แนวคิดขงจื่อ” อย่างรุนแรง นักเขียนที่ใช้นามปากกา เหลียง เสี่ยว⁷¹ ได้เขียนบทความในหัวข้อ “ขงจื่อคือใคร” ลงตีพิมพ์ในวารสาร *ซงแดง* ซึ่งเป็นวารสารของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในบทความได้เขียนบรรยายปราชญ์ขงจื่อเป็น “บุคคลเสียสติที่ต้องการหมุนประวัติศาสตร์ให้ถอยหลัง” และ “นักปลุกระดมที่หลอกลวงและเจ้าเล่ห์” มีการเขียนการ์ตูนและแต่งเพลงล้อเลียนออกมาเป็นระลอกเพื่อทำให้ปราชญ์ขงจื่อแปดเปื้อน

ด้วยวิธีนี้ เกียรติยศและความศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาและวัฒนธรรมจึงถูกทำลายล้าง

การทำลายอย่างต่อเนื่องไม่สิ้นสุด

ประเทศจีนในยุคโบราณ อำนาจการปกครองของรัฐบาลกลางจะแผ่ขยายไปถึงระดับอำเภอเท่านั้น โดยระดับต่ำลงไปจะเป็นการปกครองตนเองโดยระบบผู้อาวุโสของวงศ์ตระกูล ดังนั้นในประวัติศาสตร์จีน การทำลายเช่น “เผาหนังสือและฝังบัณฑิตผู้มีความรู้” โดยจักรพรรดิฉินสื่อหวง⁷² ในสมัยราชวงศ์ฉิน (221-207 ก่อนคริสต์ศักราช) และการเคลื่อนไหวก้าวหน้าเพื่อขจัดพุทธศาสนาในระหว่างศตวรรษที่ห้าและสิบโดย “สามอู่หนึ่งจง” ทั้งสี่ครั้งล้วนเคลื่อนไหวกจากบนลงล่างโดยไม่อาจจะขัดตัววัฒนธรรมให้สิ้นสุดลงได้แต่อย่างใด วรรณกรรมและแนวคิดและปรัชญาของปราชญ์ขงจื้อและพุทธศาสนายังคงอยู่อย่างแพร่หลายในสังคม ตรงกันข้ามกับขบวนการ “โล่งทิ้งของเก่าสี่ประการ” โดยมีกลุ่มนักเรียนเป็นหัวหอกที่ได้รับการยุยงจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นการเคลื่อนไหวก้าวหน้าทั่วประเทศในระดับรากหญ้าด้วย “ความกระตือรือร้นพร้อมๆกัน” การแผ่ขยายอำนาจสู่ทุกหมู่บ้านของพรรคคอมมิวนิสต์จีน โดยอาศัยสาขาพรรคระดับหมู่บ้าน ควบคุมสังคมอย่างเข้มงวดถึงระดับที่การเคลื่อนไหวก้าวหน้าเพื่อ “การปฏิวัติ” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขยายเป็นลูกโซ่ต่อไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุดและส่งผลกระทบต่อคนทุกคนในดินแดนทุกตารางนิ้วของจีน

ไม่มีจักรพรรดิองค์ใดในประวัติศาสตร์ที่ทำการกำจัดสิ่งที่คนคิดว่าเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดและศักดิ์สิทธิ์ที่สุดให้หมดไปจากจิตใจของพวกเขา ด้วยวิธีโฆษณาชวนเชื่อในลักษณะใส่ร้ายป้ายสีและดูหมิ่นเหยียดหยาม บวกกับการใช้ความรุนแรงเหมือนดังที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทำ การขจัดความเชื่อมักจะได้ผลและยั่งยืนมากกว่าการทำลายสิ่งที่เป็นวัตถุเพียงอย่างเดียว

การปฏิรูปปัญญาชน

ตัวอักษรจีนนั้นได้รวบรวมไว้ซึ่งสิ่งสำคัญของอารยธรรม 5,000 ปี ตั้งแต่ตัวอักษร การออกเสียงคำ การผนวกคำขึ้นเป็นสำนวน สุภาพนิพนธ์ บทประพันธ์ที่มีความนัยโดยแต่งจากการรวบรวมตัวอักษร ล้วนมีความหมายทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่เพียงแต่ทำการขจัดตัวอักษรจีนเท่านั้น แต่ยังพยายามที่จะใช้ตัวสะกดอักษรโรมัน(พินอิน)มาแทนที่ตัวอักษรจีน ซึ่งจะกำจัดประเพณีวัฒนธรรมทั้งปวงออกจากตัวอักษรจีนและภาษาจีน แต่แล้วแผนการเปลี่ยนตัวอักษรจีนก็ไม่สำเร็จ ช่วยให้ภาษาจีนไม่ได้รับความเสียหายมากไปกว่านั้น อย่างไรก็ตาม ปัญญาชนจีนผู้ซึ่งได้รับสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมเช่นเดียวกันนั้นไม่อาจรอดพ้นจากการถูกทำลาย

ก่อนปี ค.ศ. 1949 ประเทศจีนมีปัญหาชนอยู่ประมาณสองล้านคน ถึงแม้ว่าบางคนจะผ่านการศึกษามาจากประเทศตะวันตก แต่พวกเขาได้รับสืบทอดแนวคิดขงจื้อ แน่แน่นอนพรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่สามารถจะผ่อนคลายการควบคุมต่อพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเป็นบุคคลในชนชั้น “บัณฑิต-ขุนนาง วิธีคิดของพวกเขามีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมความคิดของประชาชนคนธรรมดา

ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1951 พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มขบวนการ “ปฏิรูปความคิด” อย่างกว้างขวางโดยเล็งเป้าหมายไปที่เหล่าปัญญาชนในมหาวิทยาลัยปักกิ่งก่อน และกำหนดให้ “จัดขบวนการเคลื่อนไหวก้าวหน้า (ในหมู่อาจารย์ในวิทยาลัย โรงเรียนระดับมัธยมและระดับประถม และนักศึกษาระดับวิทยาลัย) ให้สารภาพบอกเล่าประวัติของตนตามจริงและอย่างซื่อสัตย์” เพื่อเป็นการกำจัดมูลเหตุที่ต่อต้านการปฏิวัติ⁷³

เหมาเจ๋อตงนั้นไม่ชอบปัญญาชนมาโดยตลอด เขาพูดว่า “พวกปัญญาชนควรที่จะรู้ความจริงประการหนึ่งว่าหลายคนที่เราเรียกกันว่าปัญญาชนนั้น อันที่จริงค่อนข้างเขลา แต่พวกคนงานและชาวนาบางครั้งมีความรู้

มากกว่าพวกปัญญาชนเสียอีก”⁷⁴ “เปรียบเทียบกับพวกคนงานและชาวนา พวกปัญญาชนที่ยังไม่ปฏิรูปนั้นไม่บริสุทธิ์ และจากการวิเคราะห์ครั้งสุดท้าย พวกคนงานและชาวนาเป็นคนที่บริสุทธิ์ที่สุด ถึงแม้มือของพวกเขาจะสกปรกและเท้าของพวกเขาจะเปื้อนขี้วัว...”⁷⁵

ในการปราบปรามกลุ่มปัญญาชน พรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มต้นด้วยข้อกล่าวหาในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่การวิพากษ์วิจารณ์อยู่ ซิวิน⁷⁶ สำหรับ “การเปิดโรงเรียนสอนด้วยเงินขอทาน” จนถึงการทำเจตงโจมตีนักเขียนหูเฟิง⁷⁷ ด้วยตัวเองว่าเป็นบุคคลที่ต่อต้านการปฏิวัติ ในระยะแรก กลุ่มปัญญาชนยังไม่ถูกจัดเป็นชนชั้นพวกปฏิกริยาแต่พอถึงปี ค.ศ. 1957 หลังจากที่กลุ่มศาสนาหลัก ๆ ต้องพ่ายแพ้ไปด้วยการเคลื่อนไหวผ่าน “แนวร่วม” ทำให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถหุ่มเทก้าล้งไปจัดการกับกลุ่มปัญญาชน ขบวนการเคลื่อนไหว “ต่อต้านฝ่ายขวา” จึงเริ่มขึ้น

ในปลายเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1957 ด้วยคำขวัญ “ร้อยบุบผาบานและร้อยความคิดประชัน” พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริมให้กลุ่มปัญญาชนแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์พรรค โดยสัญญาว่าคนพูดจะไม่ถูกเล่นงานภายหลัง กลุ่มปัญญาชนมีความรู้สึกไม่พอใจพรรคคอมมิวนิสต์จีนอยู่นานแล้วต่อกรณีที่มันปกครองในทุกสาขาอาชีพรวมถึงสาขาที่มันไม่มีความชำนาญ รวมทั้งการเข้ามาผู้บริสุทธิ์ในขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อ “ปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติ” ในช่วง ค.ศ. 1950-1953 และเพื่อ “ขจัดผู้ต่อต้านการปฏิวัติ” ในช่วง ค.ศ. 1955-1957 กลุ่มปัญญาชนเข้าใจผิดคิดว่าในที่สุดพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้เปิดใจกว้างแล้ว จึงได้เปิดเผยความในใจที่แท้จริงของตนออกมา การวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขาจึงรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ

หลายปีต่อมา ยังมีคนจำนวนมากเข้าใจว่าเหมาเจ๋อตงเริ่มต้นโจมตีเหล่าปัญญาชนหลังจากที่ทนรำคาญกับการวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงของเหล่าปัญญาชนไม่ไหว แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม ค.ศ. 1957 เหมาเจ๋อตงเขียนบทความในหัวข้อ “สิ่งต่างๆ กำลังเปลี่ยนแปลง” และเวียนให้อ่านกันในหมู่ข้าราชการอาวุโสของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในบทความเขียนไว้ว่า “ในระยะหลังนี้ ฝ่ายขวา... แสดงความมุ่งมั่นออกมาอย่างที่สุดและบ้าคลั่งที่สุด ...ฝ่ายขวาซึ่งต่อต้านคอมมิวนิสต์กำลังดิ้นรนและพยายามกระตุ้นให้เกิดพายุได้ผู้ระดับเจ็ดในประเทศจีน... และมีแนวโน้มที่จะบ่อนทำลายพรรคคอมมิวนิสต์”⁷⁸ หลังจากนั้น เหล่าข้าราชการที่ไม่สนใจกับการเคลื่อนไหว “ร้อยบุบผาบานและร้อยความคิดประชัน” กลับกระตือรือร้นและ “มุ่งมั่น” ขึ้นมาทันที ในบันทึกความทรงจำ *อดีตไม่จางหายไปเหมือนควันไฟ* ลูกสาวของจางป้อจุนเขียนบรรยายไว้ว่า:

หลี่ เหว่ยฮั่น รัฐมนตรีกระทรวงงานแนวร่วมได้โทรศัพท์เชิญจาง ป้อจุนด้วยตัวเองให้มาประชุม เพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน จางถูกจัดให้นั่งอยู่ที่โซฟาแถวหน้า โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นกับดักที่ถูกวางไว้ จางแสดงความคิดเห็นของเขาต่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนอย่างตรงไปตรงมา ตลอดเวลาระหว่างประชุม “หลี่ เหว่ยฮั่นอยู่ในอารมณ์ที่ผ่อนคลาย จางอาจจะเข้าใจว่าหลี่เห็นด้วยกับสิ่งที่ตนพูด เขาไม่รู้เลยว่าหลี่รู้สึกดีใจที่เห็นเหยื่อติดกับดัก” ภายหลังการประชุม จางถูกจัดเป็นฝ่ายขวาอันดับหนึ่งในประเทศจีน

เราสามารถระบุตัวอย่างวันที่ที่เหล่าปัญญาชนได้เสนอหรือกล่าวสุนทรพจน์เสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในปี ค.ศ. 1957: “สถาบันกำหนดรูปแบบทางการเมือง” โดยจาง ป้อจุน เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม; “พรรคชนะต่อต้านโซเวียตที่หน้าซัน” โดยหลง หยุน วันที่ 22 พฤษภาคม; “การเยียวยาแก้ไขคณะกรรมการ” โดย

หลั้ว หลงจี วันที่ 22 พฤษภาคม; การกล่าวสุนทรพจน์หัวข้อ “วิจารณ์ระบบสังคมนิยมแบบศักดินาของพรรคคอมมิวนิสต์จีน” ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง โดยหลิน ซีลิ่ง วันที่ 30 พฤษภาคม; “พรรคควรวุติการชี้นำศิลปะ” โดยอู่จู่กวง วันที่ 31 พฤษภาคม; และ “พรรคควบคุมทั้งโลก” โดยอู่อันผิง วันที่ 1 มิถุนายน ปัญญาชนเหล่านี้ล้วนแต่ได้รับเชิญให้ไปแสดงข้อเสนอแนะและกล่าวสุนทรพจน์หลังจากที่เหมาเจ๋อตงได้ล้มล้างมติแล้ว เป็นไปตามคาด กลุ่มปัญญาชนเหล่านี้ถูกตราหน้าเป็นฝ่ายขวา และทั่วประเทศมีผู้ที่ถูกตราหน้าเป็นฝ่ายขวาในลักษณะนี้เป็นจำนวนกว่า 550,000 ราย

เป็นประเพณีจีนที่สืบทอดต่อกันมาว่า “บัณฑิตฆ่าได้แต่หยามไม่ได้” พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถที่จะดูหมิ่นเหยียดหยามเหล่าปัญญาชนโดยการลิดรอนสิทธิของการดำรงชีวิตของพวกเขาและกระทั่งปรักปรำครอบครัวของพวกเขาด้วย เว้นแต่ว่าพวกเขาจะยอมรับการดูหมิ่นเหยียดหยาม มีปัญญาชนจำนวนมากที่ยอมจำนน ในช่วงเวลานั้นพวกเขาบางคนเปิดเผยความลับของคนอื่นเพื่อปกป้องตัวเอง ซึ่งทำให้คนจำนวนมากหัวใจสลาย คนที่ไม่ยอมให้ดูหมิ่นเหยียดหยามจึงถูกเข่นฆ่าเพื่อเป็นกรณีตัวอย่างให้ปัญญาชนรายอื่นๆ เกรงกลัว

“ชนชั้นบัณฑิต” ตามประเพณี อันเป็นแบบอย่างของศีลธรรมของสังคมจึงถูกลบล้างหายไป เหมาเจ๋อตงกล่าวไว้ว่า

จักรพรรดิฉินสื่อหวงมีอะไรโอ้อวดได้? พระองค์สังหารบัณฑิตในแนวปรัชญาขงจื้อเพียง 460 ราย แต่พวกเราฆ่าปัญญาชนเป็นจำนวน 46,000 ราย ในการปราบปรามผู้ต่อต้านการปฏิวัติของเรา พวกเราไม่ได้ฆ่าปัญญาชนที่ต่อต้านการปฏิวัติด้วยหอกหรือ? ผมเคยถกเถียงกับคนที่สนับสนุนประชาธิปไตยซึ่งกล่าวว่าพวกเรากระทำการเหมือนจักรพรรดิฉินสื่อหวง ผมบอกว่าพวกเขาเข้าใจผิดแล้ว พวกเราเหนือกว่าพระองค์เป็นร้อยเท่า⁷⁹

อันที่จริงแล้ว เหมาได้ทำยิ่งกว่าเข่นฆ่าเหล่าปัญญาชน สิ่งที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้นคือการทำลายจิตวิญญาณและหัวใจของพวกเขา

จัดสร้างวัฒนธรรมที่คงรูปแบบตามประเพณีแต่แก้ไขเปลี่ยนแปลงเนื้อหา

ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการปฏิรูปทางเศรษฐกิจและดำเนินนโยบายเปิดเสรีทางการค้าแล้ว พรรคฯได้ทำการซ่อมแซมโบสถ์ต่างๆ รวมทั้งวัดของพุทธศาสนาและอารามเต๋า มันยังจัดงานวัดในประเทศจีน รวมทั้งจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในต่างประเทศ นี่เป็นความพยายามดีนครั้งสุดท้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่จะทิ้งใช้ประโยชน์และทำลายวัฒนธรรมประเพณีที่เหลืออยู่ มีเหตุผล 2 ประการในการที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำเช่นนั้น ประการแรกความเมตตาซึ่งมีอยู่ในมนุษย์โดยธรรมชาตินั้นเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่อาจจะขจัดให้หมดไปได้ จะทำให้ “วัฒนธรรมพรรค” ดำเนินไปสู่ความล้มเหลวในที่สุด ประการที่สอง พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจที่ใช้วัฒนธรรมประเพณีปกปิดโฉมหน้าที่แท้จริงที่ปกปิดธรรมชาติอันชั่วร้ายแห่ง “การหลอกลวง ความดูร้ายและความรุนแรง”

ปัจจัยสำคัญของวัฒนธรรมอยู่ที่ความหมายทางศีลธรรมที่ผนวกอยู่ข้างใน ในขณะที่รูปแบบผิวเผินให้เพียงความบันเทิง พรรคคอมมิวนิสต์จีนเสริมสร้างส่วนที่ผิวเผินของวัฒนธรรมที่ให้ความบันเทิงเพื่อปกปิดจุดประสงค์ในการทำลายศีลธรรม ไม่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะจัดนิทรรศการงานศิลปะและการเขียนอักษรจีน

สักกี่ครั้ง ไม่ว่าจะจัดงานรื่นเริงทางวัฒนธรรมที่มีการร่ายรำม้งและการเชิดสิงโตเป็นจำนวนกี่ครั้ง ไม่ว่าจะจัดเทศกาลอาหารต่าง ๆ มากมายสักกี่ครั้ง หรือไม่ว่าจะก่อสร้างสถาปัตยกรรมชั้นเลิศสักกี่แห่ง พรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ล้วนแต่เป็นเพียงแค่การบูรณะส่วนที่เป็นรูปลักษณะภายนอกที่ตื่นเขิน ไม่ใช่ส่วนที่เป็นปัจจัยสำคัญของวัฒนธรรม ในระหว่างนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนมุ่งจัดการแสดงทางวัฒนธรรม ทั้งในและนอกประเทศจีนโดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อจะรักษาอำนาจทางการเมืองเอาไว้

ขอยกวัตเป็นตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง วัตเป็นสถานที่สำหรับผู้บ่าเพ็ญ ผู้คนจะได้ยินเสียงระฆังในยามเช้าและเสียงกลองในยามเย็น สวดมนต์ไหว้พระไต่ตะเกียงน้ำมัน คนทั่วไปในสังคมก็สามารถไปสารภาพบาปและกราบไหว้บูชาพระที่วัดได้ด้วย การบ่าเพ็ญปฏิบัตินั้นต้องมีจิตใจที่บริสุทธิ์และไม่แสวงหาสิ่งใด การสารภาพบาปและกราบไหว้บูชาพระก็ต้องการสภาพแวดล้อมที่จริงจังและเข้มงวด แต่วัตวาอารามถูกเปลี่ยนแปลงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อหาผลกำไร ในหมู่ผู้คนที่ไปท่องเที่ยวตามวัดในประเทศจีนทุกวันนี้ จะมีสักกี่คนที่ใคร่ครวญถึงความผิดของตนอย่างจริงจังและเคารพนับถือต่อพระพุทธรูป หลังจากที่ได้อาบน้ำและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว

การบูรณะสิ่งที่มีอยู่ในรูปลักษณะแต่ทำลายความหมายของวัฒนธรรมประเพณีที่อยู่ข้างในเป็นกลยุทธ์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกระทำเพื่อทำให้ผู้คนสับสน ไม่ว่าจะเป็นพุทธศาสนา ศาสนาอื่น ๆ หรือวัฒนธรรมที่จัดตั้งจัดทำขึ้น ล้วนเป็นสิ่งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจทำให้เสื่อมเสียด้วยวิธีนี้

III. วัฒนธรรมพรรค

ในระหว่างที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายวัฒนธรรมกึ่งเทพที่สืบทอดต่อกันมาแต่อดีต มันค่อย ๆ จัดตั้ง “วัฒนธรรมพรรค” ขึ้นมาผ่านการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง วัฒนธรรมพรรคได้เปลี่ยนแปลงคนรุ่นสูงอายุ มอมเมาความคิดของคนรุ่นใหม่ อีกทั้งส่งผลกระทบต่อเด็กอีกด้วย วัฒนธรรมพรรคดังกล่าวได้แผ่อิทธิพลเป็นวงกว้างและลึกอย่างมาก ถึงแม้มีคนจำนวนมากได้พยายามเปิดโปงความชั่วร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ก็ช่วยไม่ได้ที่พวกเขาจะเปลี่ยนแปลงวิธีการแยกแยะความดีความเลว วิธีการวิเคราะห์ คำศัพท์ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนพัฒนาขึ้น ซึ่งมีวัฒนธรรมพรรคฝังอยู่อย่างหนีไม่พ้น

วัฒนธรรมพรรคไม่เพียงรับช่วงเอาสาระสำคัญของวัฒนธรรมมาคิซซ์-เลนินนิสต์ซึ่งมีกำเนิดจากต่างแดน แต่ยังสามารถรวบรวมมูลฐานในแง่ลบที่สั่งสมกันมาจากวัฒนธรรมจีนอันยาวนานนับเป็นพันปี ผนวกกับการปฏิวัติที่รุนแรงและปรัชญาว่าด้วยการต่อสู้จากการโฆษณาชวนเชื่อของพรรค สิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นรวมถึงการต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างสมาชิกในราชวงศ์ด้วยกัน การรวมตัวเป็นก๊กเป็นเหล่าเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน การใช้เล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองเพื่อให้ร้ายผู้อื่น การใช้วิธีสกปรกและการก่อกบฏ ในระหว่างการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา มันได้หล่อเลี้ยง บ่อเพาะและเชิดชูเอกลักษณ์พรรคมาโดยตลอดนั่นคือ “ความหลอกลวง ความชั่วร้าย และความรุนแรง”

ความกดขี่และเผด็จการเป็นธรรมชาติของวัฒนธรรมพรรค วัฒนธรรมนี้ได้รับใช้พรรคในทางการเมืองและการต่อสู้ระหว่างชนชั้น เราสามารถจะเข้าใจวิธีการที่พรรคสร้างสภาพแวดล้อมของความหวาดกลัวและความกดขี่ต่อมวลชนได้จากสี่ด้านดังนี้

ด้านครอบงำและควบคุม

A. วัฒนธรรมของการปิดกั้นโดดเดี่ยว

วัฒนธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์เป็นปิดกั้นโดดเดี่ยวอย่างผูกขาด โดยไม่มีอิสระทางความคิด การพูด การสมาคม หรือความเชื่อ กลไกการครอบงำของพรรคคล้ายกับระบบไฮโดรลิก โดยอาศัยการกดดันอย่างหนักและการโดดเดี่ยวเพื่อคงระดับของการควบคุมเอาไว้ มีรอยร้าวแม้เพียงเล็กน้อยก็สามารถทำให้ระบบล้มคลินลงได้ ตัวอย่างเช่น พรรคปฏิเสฐที่เปิดเจรจากับกลุ่มนักศึกษาในระหว่างการเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 มิถุนายนของกลุ่มนักศึกษา⁸⁰ โดยกลัวว่าการปล่อยให้อายุร่วนี้เกิดขึ้น กลุ่มผู้ใช้แรงงาน ชาวนา ปัญญาชนและกองทัพก็จะเรียกร้องให้เปิดเจรจากับด้วย ซึ่งจะยังผลให้ประเทศจีนดำเนินไปสู่ประชาธิปไตยและระบบเผด็จการพรรคเดียวก็จะได้รับการทำลาย ดังนั้นพรรคจึงเลือกที่จะฆ่าแทนการที่จะปฏิบัติตามคำเรียกร้องของกลุ่มนักศึกษา ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้กองกำลัง “ตำรวจไซเบอร์” นับแสนนายในการเฝ้าระวังทางอินเทอร์เน็ตและปิดกั้นเว็บไซต์ต่างชาติใดๆ ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนไม่ชอบ

B. วัฒนธรรมแห่งความกลัว

เป็นเวลา 55 ปีที่ผ่านมา พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ใช้ความกลัวสะกดจิตใจของชาวจีน มันแกว่งแสและมิดหันเนื้อบึงคับให้ประชาชนปฏิบัติตาม – ประชาชนไม่อาจรู้ว่าจะประสบกับภัยพิบัติเมื่อไร ประชาชนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความกลัวจึงเชื่อฟังอยู่ในโอวาท ผู้สนับสนุนประชาธิปไตย นักวิชาการอิสระ ผู้ที่สงสัยในระบบ(ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน) และสมาชิกของกลุ่มต่างๆด้านจิตวิญญาณตกกลายเป็นเป้าหมายของการถูกฆ่าเพื่อเป็นตัวอย่างการตักเตือนต่อสาธารณชน พรรคต้องการตัดไฟกำจัดกลุ่มต่อต้านใดๆ ตั้งแต่ต้นลม

C. วัฒนธรรมการควบคุมระบบร่างแห

การควบคุมสังคมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนนั้นเป็นไปทั่วทุกด้าน มีระบบการขึ้นทะเบียนสามโนคร้ว ระบบคณะกรรมการผู้อยู่อาศัยในพื้นที่แต่ละเขต และระดับชั้นต่างๆของโครงสร้างคณะกรรมการพรรค “มีการจัดตั้งสาขาพรรคไว้ ณ ระดับบริษัท” “มีการจัดตั้งสาขาพรรคในทุกหมู่บ้าน” พรรคและสมาชิกสันนิบาตเยาวชนคอมมิวนิสต์มีการจัดกิจกรรมอยู่เป็นประจำ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังให้การสนับสนุนการตั้งคำขวัญ ตัวอย่างเช่น “ระวังประตูของท่านและเฝ้าดูคนของท่าน” “หยุดไม่ให้คนของท่านทำการร้องเรียน” “จัดตั้งระบบให้มั่นคงเพื่อกำหนดหน้าที่ ดำเนินการให้หน้าที่สำเร็จลุล่วงให้ได้ และค้นหาให้รู้ว่าส่วนที่รับผิดชอบ เฝ้าระวังและควบคุมอย่างเคร่งครัด เอาจริงเอาจังกับระเบียบวินัยและกฎระเบียบ และดำเนินมาตรการควบคุมต่างๆ เพื่อป้องกันและบำรุงรักษาตลอด 24 ชั่วโมง” “สำนักงาน 610⁸¹ จะจัดตั้งคณะกรรมการเฝ้าติดตามเพื่อตรวจสอบและติดตามกิจกรรมต่างๆ ในแต่ละภูมิภาคและหน่วยงานต่างๆ เป็นระยะๆและสุ่มตรวจ”

D. วัฒนธรรมของการใส่ร้ายปรักปรำ

พรรคคอมมิวนิสต์จีนละเลยหลักการการปกครองด้วยกฎหมายในสังคมสมัยใหม่ และส่งเสริมการดำเนินนโยบายการปรักปรำ มันใช้อำนาจเบ็ดเสร็จในการลงโทษญาติพี่น้องของบุคคลซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็น “เจ้าของที่ดิน” “คนรวย” “พวกปฏิภิกิริยา” “ปัจจับที่เลว” และ “ฝ่ายขวา” มันเสนอทฤษฎี “ชนชั้นโดยกำเนิด”⁸²

ปัจจุบันพรรคคอมมิวนิสต์จีน “กำหนดความรับผิดชอบต่อผู้นำชั้นต้นและตำหนิพวกเขาอย่างเปิดเผย ถ้าพวกเขาไม่สามารถดำเนินมาตรการเพียงพอในการป้องกันมิให้ผู้ฝึกฝ่าหลุนกงเดินทางไปยังเมืองปักกิ่งเพื่อสร้างความยุ่งยาก ในกรณีที่รุนแรงจะถูกลงโทษทางวินัย” “ถ้าคนๆหนึ่งฝึกฝ่าหลุนกง สมาชิกในครอบครัวทุก

คนจะถูกไล่ออกจากงาน” “ถ้ามีพนักงานคนหนึ่งฝึกฝ่าหลุนกง พนักงานทุกคนในบริษัทจะไม่ได้รับเงินโบนัส” พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังออกนโยบายในลักษณะใส่ร้ายปรักปรำโดยจัดแบ่งเด็กเป็น “พวกที่สามารถจะให้การศึกษาและเปลี่ยนแปลง” หรือ “ห้าชนชั้นสีดำ” (เจ้าของที่ดิน ชาวนาร่ำรวย ฝ่ายต่อต้าน คนเลวและฝ่ายขวา) พรรคส่งเสริมให้ปฏิบัติตามพรรคและ “การยึดถือความถูกต้องอยู่เหนือความจงรักภักดีต่อครอบครัว” ระบบต่างๆ เช่น ระบบบุคลากรและเอกสารองค์กร และระบบการโยกย้ายตำแหน่งงาน ถูกจัดตั้งเพื่อการดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบาย ประชาชนได้รับการส่งเสริมให้กล่าวหาและเปิดโปงผู้อื่น และบุคคลจะได้รับรางวัลสำหรับความทุ่มเทที่ทำให้แก่พรรค

ด้านการโฆษณาชวนเชื่อ

A. วัฒนธรรมการพูดเพียงฝ่ายเดียว

(ในช่วงของการปฏิวัติวัฒนธรรม แผ่นดินจีนเต็มไปด้วยคำขวัญต่างๆ เช่น) “คำสั่งสูงสุด” “คำพูดหนึ่งประโยค(ของเหมา)มีน้ำหนักเท่ากับคำพูดนับหมื่นประโยค ทุกประโยคเป็นสัจธรรม” สื่อมวลชนทั้งหมดถูกปลุกเร้าให้ใส่ข้อสรรเสริญและร่วมกันพูดให้การสนับสนุนพรรค เมื่อจำเป็น ผู้นำจากทุกระดับชั้นของพรรค รัฐบาล กองทัพ ผู้ใช้แรงงาน ยุวชนสมาคมและองค์กรสตรีต่างๆ จะถูกนำออกมาให้แสดงพลังเพื่อสนับสนุน ทุกคนต้องผ่านขั้นตอนนี้

B. วัฒนธรรมส่งเสริมความรุนแรง

เหมาเจ๋อตงพูดไว้ว่า “ด้วยประชากร 800 ล้านคน จะเป็นไปได้โดยปราศจากการดิ้นรนได้อย่างไร” ในการประท้วงประหารฝ่าหลุนกง เจียงเจ๋อหมินกล่าวว่า “จะไม่มี การลงโทษหากทำร้ายผู้ฝึกฝ่าหลุนกงจนเสียชีวิต” พรรคคอมมิวนิสต์จีนสนับสนุน “การทำสงครามเต็มรูปแบบ” และ “ระเบิดปรมาณูเป็นเพียงเสื่อกระดาน – ถึงแม้ประชากรครึ่งหนึ่งจะตายไป ประชากรที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งจะก่อสร้างบ้านเกิดของเราขึ้นมาใหม่จากซากปรักหักพัง”

C. วัฒนธรรมปลุกปั่นให้เกิดความเกลียดชัง

“อย่าลืมนึกถึงความทุกข์ของชนชั้น(คนจน) และจำตัดตรูด้วยน้ำตาและเลือด” กลายเป็นนโยบายพื้นฐานระดับชาติ ความโหดร้ายทารุณต่อศัตรูได้รับการยกย่องว่าเป็นความดี คำสอนของพรรคคอมมิวนิสต์จีน “กัดความเกลียด แล้วเคี้ยวและกลืนมันลงไป ผังความเกลียดชังไว้ในหัวใจให้มันงอกเงย”⁸³

D. วัฒนธรรมการโกหกหลอกลวง

(ตัวอย่างการโกหกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน) “ผลผลิตต่อหัว⁸⁴ มากกว่าหมื่นจิน” ในช่วงการก้าวกระโดดใหญ่ (ค.ศ. 1958) “ไม่มีคนถูกฆ่าตายแม้แต่คนเดียวที่จตุรัสเทียนอันเหมิน” ระหว่างเหตุการณ์การกวาดล้างหมู่ เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1989 “เราได้ควบคุมไวรัสซาร์ส” ในปี ค.ศ. 2003 “ปัจจุบันสิทธิมนุษยชนในจีนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด” และ “สามตัวแทน”⁸⁵

E. วัฒนธรรมการล้างสมอง

(คำขวัญที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้ในการล้างสมองประชาชน) “ประเทศจีนยุคใหม่จะไม่เกิดถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” “กำลังสำคัญที่หนุนนำให้การทำงานของเราก้าวไปข้างหน้าคือพรรคคอมมิวนิสต์จีน และทฤษฎีพื้นฐานที่น่าพาความคิดของเราคือลัทธิมาร์กซ์-เลนิน”⁸⁶ “รักษาระดับเดียวกันกับคณะกรรมการกลางของพรรคให้มากที่สุด” “ปฏิบัติตามคำสั่งของพรรคหากท่านเข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจ อย่างไรก็ตามให้ปฏิบัติตาม และท่านจะเข้าใจมากขึ้นขณะปฏิบัติตามคำสั่ง”

F. วัฒนธรรมการประจบประแจง

“สวรรค์และผืนปฐพีนั้นยิ่งใหญ่ แต่ความกรุณาของพรรคนั้นยิ่งใหญ่มากกว่า” “เราประสบความสำเร็จได้ด้วยบุญคุณของพรรค” “ฉันเปรียบพรรคเป็นแม่ของฉัน” “ฉันจะปกป้องคณะกรรมการกลางพรรคด้วยชีวิต” “พรรคที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรและถูกต้อง” “พรรคที่ไม่มีวันพ่ายแพ้” และอื่นๆ

G. วัฒนธรรมการส่งเสริม

พรรคจัดตั้งแบบอย่างและตัวอย่างแล้วตัวอย่างเล่า และดำเนินการรณรงค์ “ความก้าวหน้าในลัทธิสังคมนิยมในอุดมคติและตามหลักจริยธรรม” และ “การศึกษาในอุดมคติ” สู้ทำผู้คนยังคงทำในสิ่งที่เคยทำก่อนการรณรงค์โครงการ การบรรยาย ประชุมสัมมนาและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆ กลายเป็น “รายการแสดงอย่างแท้จริง” และมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคมตกต่ำเสื่อมถอยลงเรื่อยๆ

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

A. วัฒนธรรมความอิจฉา

พรรคส่งเสริม “ลัทธิความเท่าเทียมเสมอภาคแบบเด็ดขาด” ดังนั้น “คนที่โดดเด่นก็จะเป็นเป้าหมายของการโจมตี” ผู้คนต่างก็อิจฉาบุคคลที่มีความสามารถมากกว่า และบุคคลที่ร่ำรวยกว่า หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า “อาการตาแดง หรือ อิจฉาตาร้อน”⁸⁷

B. วัฒนธรรมของการเหยียบย่ำผู้อื่นเพื่อความก้าวหน้าของตน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริม “การต่อสู้ต่อหน้าและการเปิดโปงลับหลัง” กล่าวหาเพื่อนร่วมงาน เขียนหนังสือใส่ความ การสร้างขโมลเท็จและขยายความผิดให้เกินจริง – พฤติกรรมไม่ซื่อเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในการวัดความใกล้ชิดกับพรรคตลอดจนเพื่อแสวงหาความก้าวหน้าของตน

อิทธิพลแฝงที่มีต่อจิตใจและพฤติกรรมของประชาชน

A. วัฒนธรรมการเปลี่ยนแปลงมนุษย์ให้เป็นเครื่องจักร

พรรคต้องการให้ประชาชนเป็น “ตัวนอตที่ไม่มีวันขึ้นสนิมในเครื่องจักรของการปฏิวัติ” เป็น “เครื่องมือที่วุ่นนอนสบายของพรรค” หรือ เพื่อ “โจมตีในทิศทางใดๆ ที่พรรคบัญชาพวกเรา” “ทหารของประธานเหมาฟังคำสั่งของพรรคมากที่สุด พวกเขายกกำลังไปทุกแห่งที่ได้รับคำสั่ง และปักหลักในทุกพื้นที่ที่ถูกระดม”

B. วัฒนธรรมที่สลายอยู่กับผิด

ในช่วงของการปฏิวัติวัฒนธรรม พรรคคอมมิวนิสต์จีน “เลือกที่จะเอาหญ้าในลัทธิสังคมนิยมมากกว่าพืชผลของระบบทุนนิยม” กองทัพถูกสั่งให้ฆ่ากวาดล้างในเหตุการณ์เมื่อ 4 มิถุนายน เพื่อ “แลกกับความมั่นคง 20 ปี” พรรคคอมมิวนิสต์จีนยัง “กระทำกับคนอื่นในสิ่งที่ตนไม่ต้องการให้เกิดขึ้นกับตน”

C. วัฒนธรรมการล้างสมองตนเองและเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไข

“ระดับชั้นที่ต่ำกว่าเชื่อฟังคำสั่งของระดับชั้นที่สูงกว่าและสมาชิกในพรรคทั้งหมดเชื่อฟังคณะกรรมการกลางของพรรค” “ต่อสู้เพื่อกำจัดความคิดที่เห็นแก่ตนเองที่ผ่านเข้ามาในสมอง” “จุดไฟปฏิวัติไว้ในจิตวิญญาณ” “รักษาแนวเดียวกับคณะกรรมการกลางของพรรคให้มากที่สุด” “ความคิดเป็นเอกภาพ ก้าวอย่างเป็นเอกภาพ คำสั่งที่เป็นเอกภาพ และการบังคับที่เป็นเอกภาพ”

D. วัฒนธรรมการรักษาตำแหน่งผู้รับใช้

“ประเทศจีนอาจตกอยู่ในสภาพวุ่นวายถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” “ประเทศจีนกว้างใหญ่มาก จะมีใครสามารถนำพาประเทศได้นอกจากพรรคคอมมิวนิสต์จีน” “ถ้าประเทศจีนฟังจะเป็นความหายนะของโลก ดังนั้นพวกเราต้องช่วยพรรคคอมมิวนิสต์จีนคำจูนการเป็นผู้นำของพรรค” เนื่องจากความกลัวและการปกป้องตัวเองบ่อยครั้งที่กลุ่มคนที่ถูกรับประมาโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนดูเหมือนจะซัดจัดมากกว่าพรรคคอมมิวนิสต์จีนเสียอีก

ตัวอย่างประเภทนี้มีอยู่มากมาย ท่านผู้อ่านอาจได้พบเห็นวัฒนธรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีนในด้านต่างๆ ได้จากประสบการณ์ของท่านเอง

คนที่เคยผ่านประสบการณ์การปฏิวัติทางวัฒนธรรมอาจจะยังจำได้เกี่ยวกับการแสดงอุปการกรรมร่วมสมัยที่เป็น “การแสดงแบบฉบับ” บทเพลงและระบำฟ้อนรำต่างๆ ที่แสดงถึงความจงรักภักดีล้นบรรจุกำพูดของเหมาไว้ในคำร้อง หลายๆ ท่านยังคงจำบทพูดจากละครเรื่อง “นางพญางูขาว”⁸⁸ “สงครามอุโมงค์ใต้ดิน”⁸⁹ และ “สงครามทุ่นระเบิด”⁹⁰ ได้ จากบทพูดของละครดังกล่าว พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ล้างสมองประชาชน โดยการกรอกข้อมูลต่างๆ ดังเช่น พรรค “ช่างสุกใสและยิ่งใหญ่” พรรคได้ต่อสู้กับศัตรู “ด้วยความยากลำบากและกล้าหาญของอาจ” ทหารของพรรค “ได้ทุ่มเทต่อพรรคอย่างที่สุด” พวกเขาช่างยินยอมพร้อมใจที่เสียสละตัวเองเพื่อพรรค และพวกศัตรูช่างโง่เขลาและชั่วร้ายนัก วันแล้ววันเล่า เครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อของพรรคคอมมิวนิสต์จีนกรอกใส่ความเชื่อดังกล่าวให้กับประชาชนตามความต้องการของพรรคคอมมิวนิสต์ วันนี้หากหันกลับไปดูระบำประกอบดนตรี “บทกลอนประวัติศาสตร์” – “ตะวันออกเป็นสีแดง” อาจทำให้คนรู้สึกวาทรงทำนองและรูปแบบของการแสดงล้วนเกี่ยวกับ “การฆ่า ฆ่าและฆ่า” ทั้งสิ้น

ในเวลาเดียวกัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดสร้างคำปราศรัยและคำปาฐกถาที่เป็นระบบของตนเอง เช่น ภาษาผรุสวาทในการวิจารณ์หมู่ คำพูดประจบประแจงในการสรรเสริญพรรค ระเบียบพิธีการทางราชการที่ซ้ำๆ กันคล้าย “บทความแปดส่วน”⁹¹ ทำให้ประชาชนพูดโดยไม่รู้ตัวโดยมีระบบคิดที่ส่งเสริมแนวคิด “การต่อสู้ทางชนชั้น” และเพื่อ “สรรเสริญเยินยอพรรค” และใช้ภาษาที่กดขี่ขู่เข็ญ แทนการใช้เหตุผลอย่างใจเย็นและมีสติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนยังว่ากล่าวให้ร้ายคำพูดทางศาสนาและบิดเบือนความหมายของคำสอนนั้นๆ

สิ่งที่บิดเบือนออกจากความจริงอีกขั้นหนึ่งก็คือเหตุผลที่ผิดหลักตรรกวิทยา วัฒนธรรมพรรคคอมมิวนิสต์จีนทำลายศีลธรรมที่สืบเนื่องต่อกันมาในระดับหนึ่ง เป็นต้นว่า วัฒนธรรมดั้งเดิมให้ความสำคัญกับ “ความเชื่อ” เช่นเดียวกับพรรคคอมมิวนิสต์ แต่สิ่งที่มันส่งเสริมคือ “ความเชื่อและความซื่อสัตย์ต่อพรรค” วัฒนธรรมดั้งเดิมเน้น “ความกตัญญูทวดเทวี” พรรคคอมมิวนิสต์จีนอาจจับบุตรที่ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาเข้าคุก แต่เหตุผลที่

แท้จริงคือถ้าเป็นไม่เช่นนั้นแล้ว บิดามารดาเหล่านี้จะกลายเป็น “ภาระ” แก่รัฐบาล แต่เมื่อใดที่เป็นความต้องการของพรรคเด็กก็จำเป็นที่จะต้องขีดเส้นแบ่งเขตแยกตนเองออกจากพ่อแม่อย่างชัดเจน วัฒนธรรมดั้งเดิมเน้น “ความจงรักภักดี” อย่างไรก็ตาม “ประชาชนมีความสำคัญอันดับสูงสุด ประเทศชาติเป็นอันดับสอง ผู้ปกครองอันดับสุดท้าย” “ความจงรักภักดี” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนประสงค์คือ “การทุ่มเทแบบไม่ลืมหูลืมตา” – ไม่ลืมหูลืมตาถึงขั้นที่ประชาชนต้องเชื่อฟังพรรคคอมมิวนิสต์จีนโดยไม่มีข้อแม้ และปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ

สำนวนคำพูดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้เป็นประจำนั้นทำให้เข้าใจผิดได้ง่ายมาก มันเรียกสงครามกลางเมืองระหว่างพรรคก๊กมินตั๋งกับพรรคคอมมิวนิสต์เป็น “สงครามปลดปล่อยอิสราเอล” เหมือนประชาชนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการกดขี่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนเรียกช่วงเวลาหลัง ค.ศ. 1949 ว่า “หลังการก่อตั้งประเทศ” แต่ในความเป็นจริง ประเทศจีนมีอยู่ก่อนนานแล้ว พรรคคอมมิวนิสต์จีนเพียงแต่จัดตั้งระบอบการเมืองใหม่ระบอบหนึ่ง สามปีของการอดยากแร้นแค้น⁹² ถูกเรียกว่า “สามปีแห่งภัยพิภพธรรมชาติ” แต่ตามข้อเท็จจริงมันไม่ใช่ภัยพิภพธรรมชาติแต่อย่างใด แต่เป็นหายนะที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม หลังจากได้ยินได้ฟังคำพูดเหล่านี้ทุกเมื่อเชื่อวันและถูกชักจูงที่ละเอียดละน้อย ประชาชนจึงรับเอาความคิดที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนตั้งใจกรอกใส่ให้โดยไม่รู้ตัว

ในวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา ดนตรีถูกนำมาใช้เพื่อยับยั้งกิเลสมนุษย์ หนังสือบทเพลงสัง (เยะซุ) เล่มที่ 24 ของ *บันทึกประวัติศาสตร์ (สี่จี้)* ชื่อมาเจียน (145-85 ก่อนคริสต์ศักราช)⁹³ กล่าวว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นรักสงบ ความรู้สึกจากสิ่งภายนอกนั้นส่งผลต่ออารมณ์และจะกระตุ้นให้เกิดความรักหรือความเกลียดชังนั้นขึ้นอยู่กับนิสัยและปัญญาของคน ถ้าความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้รับการยับยั้ง คนอาจจะถูกรอบงำจากสิ่งเขี้ยวอนภายนอกอย่างไม่สิ้นสุดและชักนำจากความรู้สึกภายในให้ทำในสิ่งผิดๆ ดังนั้นชื่อมาเจียนกล่าวว่า จักรพรรดิในอดีตใช้พิธีกรรมและดนตรีเพื่อบรรเทาความรู้สึกของประชาชน บทเพลงควรจะ “สร้างความสนุกสนานแต่ต้องไม่หยาบโลน หรือเศร้าแต่ต้องไม่ทุกข์โศกจนเกินไป” คือแสดงอารมณ์และความปรารถนา แต่ต้องสามารถควบคุมอารมณ์เหล่านี้ได้ ขงจื๊อกล่าวไว้ในคำสอนสังเขปว่า “โคลงสามร้อยบท *ชื่อซันไป* (หนึ่งในหกจินตกวีนิพนธ์รวบรวมและแก้ไขโดยขงจื๊อ) สามารถสรุปออกมาเป็นประโยคเดียวคือ ‘ไม่คิดสิ่งที่ไม่ดี’”

แต่สิ่งที่ดึงดูดใจเช่นดนตรีถูกพรรคคอมมิวนิสต์จีนนำไปใช้เป็นเครื่องมือเพื่อล้างสมองประชาชน เช่นเพลง “สังคมนิยมเป็นสิ่งดี” “ประเทศจีนใหม่จะไม่เกิดถ้าไม่มีพรรคคอมมิวนิสต์” และอื่นๆ เด็กนักเรียนจะเริ่มร้องเพลงเหล่านี้ตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย เมื่อร้องเพลงเหล่านี้ประชาชนได้ยอมรับเอาความหมายของบทเพลงเข้าไปในสำนึกโดยไม่รู้ตัว ยิ่งกว่านั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ขโมยท่วงทำนองที่ไพเราะที่สุดของเพลงพื้นเมืองไปใช้โดยใส่เนื้อเพลงที่สรรเสริญพรรค ซึ่งเป็นการทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สืบทอดมาและส่งเสริมพรรคพร้อมกันไป

เอกสารที่เป็นแบบฉบับของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในคำปราศรัยของเหมา ฌ ที่ประชุม “การสัมมนาว่าด้วยศิลปะวรรณคดีเมืองเอียนอัน”⁹⁴ ได้ยกความพยายามทางวัฒนธรรมและการทหารเป็น “สองแนวหน้าของสงคราม” ในบทความกล่าวไว้ว่ามันไม่เพียงพอที่จะมีกองทัพที่ติดอาวุธเท่านั้น จำเป็นต้องมี “กองทัพศิลปะวรรณคดี” และย้ำว่า “ศิลปะวรรณคดีควรใช้ให้สอดคล้องกับการเมือง” และ “ศิลปะวรรณคดีของชนชั้นกรรมากร... นั้นเป็น ‘พื้นเพองและตัวนอต’ ของกลไกของการปฏิวัติ” ระบบที่สมบูรณ์ของ “วัฒนธรรมพรรค” จึงได้พัฒนาขึ้นมาโดยมี “ลัทธิไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า” และ “การต่อสู้ทางชนชั้น” เป็นแกนหลัก ซึ่งหันหลังให้กับวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง

วัฒนธรรมพรรคมีส่วนสำคัญในการช่วยให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนรวบอำนาจและควบคุมสังคมได้อย่างแท้จริง เช่นกองทัพ คุณและกองกำลังตำรวจของมัน วัฒนธรรมพรรคก็เป็นเครื่องจักรของความรุนแรงซึ่งก่อความโหดเหี้ยมอีกแบบหนึ่ง – “วัฒนธรรมความโหดเหี้ยม” ด้วยการทำลายวัฒนธรรมที่สืบทอดมา 5000 ปี วัฒนธรรมความโหดเหี้ยมนี้ได้กัดกร่อนจิตใจของประชาชน และบ่อนทำลายความสามัคคีของชนชาติจีน

ทุกวันนี้ คนจีนจำนวนมากไม่รู้จักรหัสสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยสิ้นเชิง บางคนถึงกับนำเอา “วัฒนธรรมพรรค” เพียง 50 ปีไปดีเสมอกับวัฒนธรรมจีนที่สืบทอดมา 5000 ปี ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสำหรับคนจีน หลายคนไม่ตระหนักเลยว่า การต่อต้านสิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมที่สืบทอดมานั้น ในความเป็นจริงสิ่งที่พวกเขาต่อต้านคือ “วัฒนธรรมพรรค” ของพรรคคอมมิวนิสต์จีน หากใช้วัฒนธรรมดั้งเดิมที่แท้จริงของจีนไม่

ประชาชนจำนวนมากหวังอยากจะมีประชาธิปไตยของทางตะวันตกมาแทนที่ระบอบของจีนในปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริงประชาธิปไตยของทางตะวันตกนั้นก็ถูกก่อตั้งขึ้นมาบนพื้นฐานของวัฒนธรรมด้วยคือศาสนาคริสต์ ซึ่งถือว่า “ทุกคนนั้นเสมอภาคเท่าเทียมกันในสายตาของพระเจ้า” ดังนั้นจึงเคารพธรรมชาติของมนุษย์และทางเลือก (การตัดสินใจ) ของมนุษย์ “วัฒนธรรมพรรค” ที่เป็นเผด็จการ ไร้มนุษยธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะนำมาเป็นพื้นฐานของประชาธิปไตยแบบตะวันตกได้อย่างไร

บทสรุป

นับตั้งแต่ราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ. 960 – 1279) ประเทศจีนได้เริ่มเบี่ยงเบนจากวัฒนธรรมดั้งเดิมซึ่งก็ได้ประสบกับการถูกทำลายอย่างต่อเนื่องตั้งแต่นั้นมา หลังจากการเคลื่อนไหวเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1919⁹⁵ เหล่าปัญญาชนซึ่งกระตือรือร้นต้องการให้เกิดความสำเร็จและประโยชน์ในระยะเวลาอันสั้นเพื่อหาทางออกให้กับประเทศจีนได้ละทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิมและหันเหไปสู่อารยธรรมตะวันตก อย่างไรก็ตาม ความขัดแย้งและความเปลี่ยนแปลงในในแวดวงวัฒนธรรมยังคงมีศูนย์รวมอยู่ที่เนื้อหาทางวิชาการโดยที่ไม่มีเกี่ยวข้องกับจากทางรัฐ หลังจากที่ได้พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ยกระดับความขัดแย้งทางวัฒนธรรมขึ้นไปสู่ระดับของการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อพรรค ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนเริ่มโจมตีวัฒนธรรมดั้งเดิมโดยตรง โดยใช้วิธีทำลายและการให้ร้ายทางอ้อมโดย “รับเอาส่วนที่เป็นขยะและตัดส่วนที่สำคัญทิ้งไป”

การทำลายวัฒนธรรมของชาติก็เป็นขั้นตอนของการก่อตั้ง “วัฒนธรรมพรรค” ด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนลบสำนึกของมนุษย์และวิจารณ์ญาณด้านศีลธรรม ผลักไสให้ประชาชนหันหลังให้กับวัฒนธรรมดั้งเดิม หากวัฒนธรรมของชาติถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง แก่นของชาติจะสูญหายไปกับมันและจะเหลือไว้แต่เพียงชื่อซึ่งไม่มี ความหมายของความเป็นชาติ นี้ไม่ใช่เป็นการเตือนที่เกินกว่าเหตุ

ในเวลาเดียวกัน การทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมได้นำมาซึ่งความเสียหายทางวัตถุให้แก่พวกเราอย่างคาดไม่ถึง

วัฒนธรรมดั้งเดิมให้ความสำคัญต่อการรวมเป็นหนึ่งของสวรรค์และมนุษย์ และประสานการอยู่ร่วมกันของมนุษย์กับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน พรรคคอมมิวนิสต์จีนยินดีปรีดาที่จะประกาศ “การต่อสู้กับสวรรค์และโลก” วัฒนธรรมของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเกี่ยวข้องโดยตรงในการทำให้สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของชาติเสื่อมโทรมในทุกวันนี้ ยกตัวอย่างเรื่องแหล่งน้ำ จากการละทิ้งค่านิยมที่สืบทอดมาแต่โบราณที่ว่า “ผู้ดีสงวนความมั่งคั่ง แต่เขาสร้างทรัพย์สมบัติอย่างสมควร” คนจีนทำลายทรัพยากรทางธรรมชาติและสร้างมลภาวะให้แก่สิ่งแวดล้อมอย่างไม่บันยะบันยัง ในปัจจุบันกว่าร้อยละเจ็ดสิบห้าของแม่น้ำห้าหมื่นกิโลเมตร (30,000 ไมล์) ในประเทศจีนนั้นปลาไม่สามารถจะอยู่ได้ ปริมาณน้ำบาดาลมากกว่าหนึ่งในสามถูกปนเปื้อนด้วยมลพิษมากกว่า

ทศวรรษแล้ว และเวลานี้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ มีปรากฏการณ์ที่ประหลาดเกิดขึ้นในแม่น้ำเว
ยเหอ ดังนี้: เด็กคนหนึ่งขณะเล่นจุดไฟอยู่ที่แม่น้ำซึ่งปนเปื้อนไปด้วยน้ำมัน ทันทีที่สะเก็ดไฟตกลงไปบนผิวน้ำ
เกิดเป็นไฟลุกสูงห้าเมตร (16 ฟุต) ไฟลุกลามไปถึงต้นหลิวสิบกว่าต้นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงจนไหม้เกรียม⁹⁶
จะเห็นได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้คนที่ใช้และดื่ม น้ำจากแม่น้ำนี้จะไม่เกิดเป็นโรคมะเร็งหรือโรคประหลาดอื่น ๆ
ปัญหาสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น การเกิดภาวะทะเลทรายและภาวะดินเค็มทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน
ตลอดจนมลภาวะที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่อุตสาหกรรม สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเพราะสังคมไม่เคารพธรรมชาติ

วัฒนธรรมดั้งเดิมที่เคารพชีวิต พรรคคอมมิวนิสต์จีนส่งเสริม “การจลาจลหาเหตุผลมาประกอบได้” และ
“การต่อสู้กับมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความสนุกสนาน” เพื่อการปฏิวัติพรรคสามารถสังหารและทำให้ประชาชนอด
ตายนับหลายพันล้านคนได้ สภาพการณ์นี้ทำให้ประชาชนเฉยเมยกับชีวิตและพัฒนาไปสู่การแพร่ขยายของ
สินค้าปลอมและสินค้ามีพิษในตลาด ตัวอย่างเช่นที่เมืองฟู่หยางจังหวัดอันฮุย เด็กทารกที่แข็งแรงในวัยเลี้ยงดู
ด้วยนมจำนวนมากมีพัฒนาการผิดปกติแขนขาสั้น ร่างกายผ่ายผอมอ่อนแอ มีศีรษะใหญ่ผิดปกติ มีเด็กทารก
แปดคนเสียชีวิตจากโรคประหลาดนี้ จากการตรวจสอบพบว่าสาเหตุของความผิดปกติเกิดจากการกินนมผงที่
เป็นพิษซึ่งผลิตโดยผู้ผลิตที่ใจดำและโลภต้องการกำไรมากๆ บางคนบ่อนฮอโมนและยาปฏิชีวนะให้กับปู ูงและ
เต่า บางรายผสมแอลกอฮอล์สำหรับงานอุตสาหกรรมในเหล้าไวน์ เคลือบข้าวสารด้วยน้ำมันสำหรับ
อุตสาหกรรม และฟอกแป้งขนมปังให้ขาวด้วยสารเคมีสำหรับอุตสาหกรรม เป็นเวลาแปดปี มีผู้ผลิตรายหนึ่งใน
จังหวัดเหอหนานได้ผลิตน้ำมันสำหรับอาหารนับแสนตันทุกเดือนโดยใช้วัสดุต่างๆที่มีสารก่อมะเร็ง เช่นน้ำมัน
ที่ใช้แล้ว น้ำมันที่สกัดจากเศษอาหารเหลือทิ้ง หรือคราบไขมันจากน้ำล้างผักหรือน้ำล้างอาหารเป็นต้น การ
ผลิตอาหารที่มีพิษไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะที่เฉพาะแห่งเท่านั้น หากแต่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น
โดยทั่วไปในประเทศจีน ปัญหานี้เกี่ยวข้องกับตรงกับการทำทุกวิถีทางในการที่จะให้ได้มาซึ่งความสุขสบาย
ทางวัตถุ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่วัฒนธรรมถูกทำลายไปและความตกต่ำถดถอยของศีลธรรมมนุษย์

แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากวัฒนธรรมพรรคซึ่งผูกขาดและกีดกัน วัฒนธรรมดั้งเดิมมีความซื่อสัตย์อย่างอย่างยิ่ง
ในช่วงที่สมัยยังมีความเจริญรุ่งเรือง แนวคิดของสายพุทธ คริสต์จักร และศาสนาอื่น ๆ ของตะวันตกสามารถอยู่
ร่วมกับแนวคิดของสายเต๋าและแนวคิดของขงจื้อด้วยความปรองดอง วัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนที่แท้จริงมีพรรค
คติที่เปิดกว้างและยอมรับอารยธรรมตะวันตกสมัยใหม่ “เสือสี่ตัว” แห่งเอเชีย (สิงคโปร์ ใต้หวัน เกาหลีใต้และ
ฮ่องกง) ได้สร้างเอกลักษณ์วัฒนธรรม “ขงจื้อใหม่” ให้เป็นที่ประจักษ์ ความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ
ดังกล่าวได้พิสูจน์ให้เห็นว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคมเลย

ในเวลาเดียวกัน วัฒนธรรมดั้งเดิมที่แท้จริงวัดคุณภาพชีวิตมนุษย์บนพื้นฐานความสุขจากภายในจิตใจ
ไม่ใช่ความสุขสบายทางวัตถุจากภายนอก “ข้าพเจ้าอยากให้มีใครกล่าวโทษลับหลัง มากกว่าจะให้มีคน
สรรเสริญเยินยอต่อหน้า ข้าพเจ้าอยากมีความสงบในจิตใจมากกว่าความสุขสบายทางร่างกาย”⁹⁷ เกา หยวนหน
มิง (ค.ศ. 365-427)⁹⁸ มีชีวิตอยู่อย่างยากจน แต่เขามีจิตใจที่เป็นสุข และในยามว่างสนุกกับการ “เก็บ ดอก
เก๊กฮวยใต้รั้วด้านตะวันออก และทอดสายตามองดูภูเขาทางทิศใต้ที่ไกลออกไป”

วัฒนธรรมไม่มีคำตอบสำหรับคำถามว่าจะขยายการผลิตอุตสาหกรรมอย่างไรหรือจะใช้ระบบสังคมอะไร
แต่วัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการชี้นำด้านศีลธรรมตลอดจนการยับยั้งชั่งใจ การฟื้นฟูวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่าง
แท้จริงจะเป็นการหวนคืนของมนุษยชาติสู่สวรรค์ ปฐพีและธรรมชาติ การเคารพในชีวิตตลอดจนความยำเกรง
ต่อเทพ ซึ่งจะทำให้มนุษยชาติอยู่ร่วมกับสวรรค์และปฐพีได้อย่างกลมกลืนและมีอายุยืนยาวตามลิขิตสวรรค์